

**Παναγιώτης
Λιβιεράτος**

**Πραγματεία
αποκατάστασης
του Ορθού Λόγου**

**Η Μυστική και Μυητική
ιστορία του ανθρώπινου γένους**

Παναγιώτης Λιβιεράτος

«Πραγματεία αποκατάστασης του Ορθού Λόγου»

Η μυστική και μνητική ιστορία του ανθρώπινου γένους από τη δημιουργία, την πτώση μέχρι την προσπάθεια αποκατάστασής του στις πρωταρχικές πνευματικές του ισχείς και δυνατότητες.

ISBN: 978-618-5785-08-6

Συγγραφέας, Εκδότης: Παναγιώτης Λιβιεράτος ^(c) 2023

e-mail: plivieratos@live.com

Εξώφυλλο: Παναγιώτης Λιβιεράτος ^(c) 2023

Χαλάνδρι 2023

τοΣύμφωνα με το νόμο 2121/1993, απαγορεύεται η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η αναδημοσίευση και η εν γένει εκμετάλλευση μέρους ή συνόλου του έργου με οποιονδήποτε τρόπο, χωρίς άδεια του Εκδότη.

Το παρόν δεν πωλείται.

Διατίθεται δωρεάν

www.misraimmemphis.com.gr www.martinismos.gr www.gnostic.com.gr

Εκτυπώθηκε για χρήση εκπαιδευτικών σχετικών συναντήσεων.

Πρόλογος

Η Εσωτερική γνώση, σύμφωνα με τον Πλάτωνα περιστρέφεται γύρω από τρία κέντρα:

- Ο Άνθρωπος
- Ο Κόσμος (Φύση, Σύμπαν)
- Ο Θεός

Η κατανόηση και των τριών βρίσκεται μέσα στον ίδιο τον Άνθρωπο. Ο ίδιος ο Άνθρωπος είναι το κλειδί για την κατανόηση του Θεού και του Σύμπαντος και γιαυτό όλες οι ατραποί του Εσωτερισμού βασίζουν τις διδασκαλίες τους πάνω στην ακροστοιχίδα V.I.T.R.I.O.L. (*Visita Interiora Terrae Rectificando Invenies Occultum Lapidem*) η οποία ερμηνευόμενη («*Επισκέψου το εσωτερικό της γης και ανορθώμενος θα ανακαλύψεις την Απόκρυφη Λίθο*») ¹ η οποία από μόνη της μας καταδεικνύει ότι αν ψάξουμε μέσα μας θα βρούμε τις απαντήσεις που θέλουμε για την ύπαρξή μας.

Η Ιστορία της Ανθρωπότητας δεν είναι μόνον η ιστορία του Ανθρώπινου γένους όπως το γνωρίζουμε. Η παρουσία του ανθρώπου είναι αποτέλεσμα πολύ προγενέστερης ιστορικά ύπαρξης των πρώτων οντοτήτων οι οποίες εκπορεύθηκαν από τον Αιώνιο Προπάτορα Δημιουργό.

Η γνώση αυτής της διαδρομής αποτελεί τον κολοφόνα της ανθρωπίνης αναζήτησης. Η πρώτη εμφάνιση του Ανθρώπου, η πορεία του, ο σκοπός της ύπαρξής του και ο προορισμός του είναι μία ιστορία η οποία ήταν γνωστή μόνον σε επιλεγμένες φωτισμένες προσωπικότητες, καλύφθηκε από πέπλο μυστικότητας και γινόταν γνωστή σε επίσης επιλεγμένους μνημένους μαθητές τους.

Με τον ένα ή άλλο τρόπο, όλα τα Θρησκευτικά ή πνευματικά κινήματα, και όλοι οι επιφανείς Μύστες της ανθρωπότητας, μίλησαν για μία πρωταρχική εκπόρευση πνευματικών οντοτήτων από τον Υπέρτατο Προπάτορα, οντοτήτων που ήσαν ανώτερες πνευματικά από τον σημε-

¹ Περιλαμβάνεται στο έργο *AZOTH ΤΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ* του Άγγλου Αλχημιστή Βασίλειου Βαλεντίνου (1394-1450). Καμμία σχέση με τον Αιγύπτιο Γνωστικό Βαλεντίνο του 2^{ου} αιώνα. Το 1599 εξέδωσε το έργο *Αλχημικό έργο «Τα δώδεκα κλειδιά»* Η εικόνα του Αζώθ περιγράφει αναλυτικά μέσα στα εντυπωσιακά του μέρη την πορεία του Μεγάλου Έργου μέχρι το Χυμικό Γάμο του Μνημένου, ο οποίος είναι και η τελείωση της μνητικής διαδικασίας σύμφωνα με το ομότιτλο έργο των πρώτων Ροδοσταύρων.

Πραγματεία αποκατάστασης του Ορθού Λόγου

ρινό άνθρωπο. Η απειθαρχία ή απείθεια ορισμένων εξ'αυτών επέφερε αυτό που έμεινε να ονομάζεται ως «Πτώση» η οποία με τη σειρά έφερε την πρώτη ανθρώπινη παρουσία όπως τη γνωρίζουμε σήμερα. Η Πτώση αυτή είχε ως χαρακτηριστικά της την απώλεια της πνευματικής ισχύος και της ιδιότητας του Θεϊκού ή Ορθού Λόγου.

Ο Πλάτων, ο Swedenborg, η Blavatsky και πολλοί άλλοι περιέγραψαν την πρώτη εποχή ως χρυσή (αφού η πνευματικότητα κυριαρχούσε), την επόμενη ως αργυρή, την επόμενη ως εποχή του χαλκού και τέλος την τελευταία ως εποχή του σιδήρου.

Οι Καμπαλιστές ορίζουν αυτή τη διαδικασία ως τους τέσσερις κόσμους: Απορροή, Δημιουργία, Μορφοποίηση και Δράση.

Ο άνθρωπος, διατήρησε παρ'όλα αυτά την θεία προέλευσή του ως μία σπίθα εσώτερου πνευματικού φωτός. Αυτή η σπίθα φωτός, συνδεδεμένη πάντοτε με τον Προπάτορα Δημιουργό, αναζητούσε, αναζητά και θα αναζητά να κυριαρχήσει στην ανθρώπινη υπόσταση και να επαναφέρει το δημιούργημα του Θεού στην πρότερή του κατάσταση.

Η διαδικασία αυτή πήρε διάφορες μορφές στην ιστορία του ανθρώπινου γένους. Η διαδρομή αυτής της πνευματικής αποκατάστασης είναι και η μυητική ιστορία του ανθρώπου.

Ο Θεός δημιούργησε ή καλύτερα εκπόρευσε διά του Λόγου. Ο σημερινός Άνθρωπος διά του Ορθού του Λόγου θα επανέλθει στην κατάσταση που κατείχε και από την οποία εξέπεσε.

Λόγος δεν είναι απλά ομιλία αλλά η ολοκληρωμένη εκπομπή ενέργειας που αποτελεί προνόμιο του ανθρώπινου γένους και του ανθρώπινου βασιλείου. Ορθός Λόγος είναι ο αποκατεστημένος στις ανώτερες ισχύεις του Λόγος.

Το Αζοθ των
Φιλοσόφων

Η δημιουργία ή εκπόρευση και η «πτώση»

Ο αληθινός και αγαθός Θεός, το Κυρίαρχο Ον, ο Αιώνιος μέσα από μία διαδικασία που οι πρώτοι Καμπαλιστές² περιέγραψαν ως *zamezum*, (זמזם), ως ακατάλειπτος και άπειρος αποσύρθηκε κατά κάποιο τρόπο στον εαυτόν Του με μία πράξη αγάπης προς την κατεύθυνση της αδημιούργητης δημιουργίας, έτσι ώστε να δώσει χώρο στην περιορισμένη ύπαρξη. Σκοπός αυτής της εκπόρευσης ήταν η δημιουργία περαιτέρω θεϊκών οντοτήτων. Ουσιαστικά ο Θεός αυτοπεριορίσθηκε και έτσι εμφανίσθηκε το κενό. Σε αυτό το κενό ο Θεός ενήργησε και εκπόρευσε τη γνωστή δημιουργία.

Θα πρέπει να σημειώσουμε ότι χρησιμοποιούμε περισσότερο τον όρο «εκπόρευση» παρά «δημιουργία», προκειμένου να τονίσουμε ότι ο Θεός έφτιαξε ό,τι έφτιαξε ως κατ'εικόνα και ομοίωση. Η λέξη «δημιουργία» θα ταίριαζε περισσότερο εάν έφτιαχνε κάτι άλλο διαφορετικό από τον ίδιο. Όμως και ο όρος αυτός (δημιουργία) θεωρείται δόκιμος και σωστός. Ο Θεός ουσιαστικά εκπόρευσε. Ως Ον μοναδικό, αιώνιο και απόλυτο υφίσταται περιέχοντας στον εαυτόν Του την πληρότητα. Υπάρχουν δύο μέθοδοι κατανόησης του Θεού. Η καταφατική (*via affirmationis*) και η αποφατική (*via negationis*). Με την 1^η αποδίδουμε στο Θεό κάθε τελειότητα στον υπέρτατο βαθμό σε σχέση όμως με το δημιουργημένο κόσμο. Με την 2^η αποδίδουμε στο Θεό αποφατικά και αρνητικά (με την έννοια του *τί δεν είναι*) ιδιώματα, διαφοροποιώντας Τον παντελώς από την κτιστή πραγματικότητα. Έτσι παράγεται μία ουσιαστική διαφορά μεταξύ κτιστού και ακτίστου. Ο Θεός ως απόλυτο Ον μπορεί να προσεγγισθεί μόνον με την 2^η μέθοδο. Για παράδειγμα δεν μπορούμε να περιγράψουμε το Θεό σε σύγκριση με εμάς (όπως η 1^η μέθοδος) διότι τότε θα συγκρίναμε ανόμοια πράγματα.

² Η Καμπαλά είναι μία αρχαιότατη μνητική επιστήμη. Είναι αρχαία όσο ο κόσμος. Έγινε γνωστή από τους αρχαίους Βραχμάνους, τους Φαραά, τους Έλληνες μαθηματικούς, τους Ραββίνους, τους Αλεξανδρινούς Διδασκάλους της γνώσης. Ο όρος Καμπαλά προκύπτει από το βιβλίο του Δανιήλ (Dn, II, 6 και I Cr. XXI, II) όπου έχει την έννοια του «λαμβάνω», «συλλέγω», «επιλέγω». Ανευρίσκεται στο κείμενο του Ταλμούδ «Pirqué Abboth» («Πατερικοί λόγοι»). Ο Μωϋσής παρέλαβε το

Νόμο από το Σινά και το μετέδωσε στο Γεοσσούα, ο Γεοσσούα στους Πρεσβύτερους και από αυτούς στους Προφήτες και από τους Προφήτες στους άνδρες της Μεγάλης Συναγωγής....

Πραγματεία αποκατάστασης του Ορθού Λόγου

Ο Θεός δεν είναι δυνατόν να γνωστοποιηθεί διότι δεν υπάρχει κάποιος άλλος στον οποίο θα εμφανιζόταν. Τα όντα που εκπορεύθηκαν από το Θεό έλαβαν πλήρη Ελευθερία Βούλησης. Η απόδοση αυτής της Ελευθερίας Βούλησης είναι το κλειδί για την κατανόηση της μετέπειτα «πτώσης», των εκπορευθέντων οντοτήτων, της γέννησης του κακού, αλλά κυρίως για την κατανόηση της σημερινής πορείας του ανθρώπου. Ως πνευματικά, τα εν λόγω όντα ήσαν ελεύθερα. Κι ως εκπορευθέντα από το Θεό, είχαν λάβει έναν νόμο ως εκ της εκπορεύσεώς τους, ο οποίος έγκειτο στο να μην μπορούν να εξέλθουν από τα όρια της φύσης τους και να μην μπορούν ποτέ να εξισωθούν με το Δημιουργό τους όσες προσπάθειες κι αν κατέβαλλαν διότι Αυτός είναι το μοναδικό Όν και δεν θα υπάρξει ποτέ άλλο όμοιό Του.

Προφανώς το κακό ήταν άγνωστο ως έννοια. Και προφανώς το καλό δεν υπήρχε όπως το γνωρίζουμε σήμερα ως αντίθετο του κακού, αφού κακό δεν υπήρχε. Το καλό ήταν Συμπαντικό και όχι απλά η άλλη όψη του κακού.

Ο Προπάτωρ Θεός δεν δύναται ποτέ να προβλέψει τη σκέψη ενός πνευματικού όντος στο οποίο έδωσε Ελευθερία Βούλησης. Εάν μπορούσε να προβλέψει τη χρήση του αυτεξουσίου του, τότε το πνεύμα που δημιούργησε ή εκπόρευσε παύει να είναι ελεύθερο. Εκείνο το οποίο ο Θεός αντιλαμβάνεται είναι η καλή ή κακή χρήση του αυτεξουσίου του εκπορευθέντος. Από τη στιγμή που μία σκέψη συλλαμβάνεται από τον εκπορευόμενο, αυτή διαβάζεται κρίνεται και δρομολογούνται οι επόμενες ενέργειες του Θεού.

Ορισμένες λοιπόν από τις οντότητες που εκπορεύθηκαν, εκμεταλλευόμενες την παρασχεθείσα Ελευθερία Βούλησης, απείθησαν και θέλησαν να κυριαρχήσουν επί της δημιουργίας για δικό τους όφελος. Επειδή τα όντα αυτά ήσαν ανεξάρτητα από τον Προπάτορα Δημιουργό Θεό όσον αφορά στις θελήσεις τους και στην πνευματική τους δράση, ο Προπάτωρ δεν μπορούσε να περιορίσει το αυτεξούσιόν τους χωρίς να τα αναίρεσει. Έτσι, συνέλαβαν το σχέδιο να γίνουν τα ίδια δημιουργοί τριτευόντων και τεταρτευόντων αιτίων, τα οποία εγνώριζαν ότι ήσαν εγγενή στην παντοδυναμία του Θεού, αφού ως θεία πνευματικά όντα είχαν τη δυνατότητα να διαβάζουν μέσα στους κόλπους Του.

Όταν, εξ' αιτίας του παραστρατήματός τους, τους στερήθηκε το Φως του Προπάτορα, ο τελευταίος δημιούργησε το φυσικό σύμπαν των υλικών μορφών εντός του οποίου οι εν λόγω παραβάτες ασκούν συνεχώς την αταξία που γεννά η διαταραγμένη τους θέληση, θέληση της οποίας το αποτέλεσμα δεν θα μπορέσει ποτέ να υπερσχύσει των νόμων τάξεως και διαρκείας τους οποίους ο Θεός προσέδωσε στην παγκόσμια δημιουργία.

Η ρήση «Ordo ab Chao», δηλαδή «τάξη εκ του χάους» θα κυριαρχεί πάντοτε στην ανθρωπότητα, ως ανάγκη αποκατάστασής της.

Η πρώτη κατάσταση που δημιουργήθηκε μετά την απείθεια των Αγγελικών οντοτήτων δηλαδή την Πτώση, ήταν ακριβώς η ανάγκη αποκατάστασης. Και αφού η όποια αποκατάσταση θα ήταν ένα επόμενο γεγονός, δημιουργήθηκε η ανάγκη ύπαρξης του χρόνου. Η κατάσταση αυτή αποτέλεσε και τη γέννηση του χρόνου. Έτσι βλέπουμε ότι έχουμε μία άχρονη κατ' αρχήν δημιουργία (ή εκπόρευση) και μία χρονική ύπαρξη που είναι η σημερινή μας κατάσταση.

Ο σημερινός άνθρωπος, είναι αδύνατο να κατανοήσει την έννοια του άχρονου, διότι ο ίδιος υπόκειται στο χρόνο. Είναι μία κατάσταση που ευρίσκεται έξω από το πεδίο αντίληψής μας και ελάχιστες εξελιγμένες ανθρώπινες οντότητες ίσως να κατανοούν μέσα στους διαλογισμούς τους έστω και κατ' ελάχιστον το άχρονο της αρχικής δημιουργίας.

Η δεύτερη ευκαιρία

Ο Αδάμ Κάδμον

Μετά την απείθεια των πρώτων θεϊκών οντοτήτων, ο Θεός, ως δεύτερη ευκαιρία δημιούργησε τον Αδάμ ή Αδάμ-Κάδμον ή Άνθρωπο-Θεό. Ο δημιουργημένος πρώτος αυτός άνθρωπος είχε διπλή αποστολή: Αφενός να επιβλέπει την απείθεια των πρώτων οντοτήτων μη επιτρέποντας την περαιτέρω διεστραμμένη δράση τους και αφετέρου τη συνέχιση του Θεϊκού σχεδίου δημιουργώντας Θεϊκούς απογόνους. Ζούσε εντός του Παραδείσου, όχι όμως ως κατοικία εντός κάποιας συγκεκριμένης περιοχής, αλλά με την έννοια ότι η θεϊκή κατάσταση στην οποία βρισκόταν ήταν αυτό που εμείς σήμερα ιδανικά αποκαλούμε Παράδεισο, δηλαδή μία ουράνια περιοχή πλήρης κάλλους και αρμονίας.

Πραγματεία αποκατάστασης του Ορθού Λόγου

Ο Αδάμ-Κάδμον, Άνθρωπος-Θεός, έλαβε από το Θεό έναν Λόγο απογόνων ομοίων προς τον εαυτόν του. Δι αυτού του Λόγου θα έβλεπε τον εαυτόν του να ξαναγεννιέται κατεβάζοντας εντός της μορφής της όμοιας με τη δική του μία ένδοξη μορφή, ένα Θείο πνευματικό ον το θα είχε αποστείλλει ο Αιώνιος Θεός. Έτσι ο Αδάμ θα πραγματοποιούσε δια του δικού του Λόγου ένα σώμα δόξας εντός του οποίου ο Θεός θα απέστελλε πνεύμα. Με αυτόν τον τρόπο θα είχαμε μία νέα γενιά θεών.

Με την εκπόρευσή του ο Αδάμ-Κάδμον έφερε το στοιχείο της σκέψης προερχόμενο από τον Πατέρα Θεό, το στοιχείο του Λόγου από τον Αιώνιο Υιό και το στοιχείο της δράσης από το Άγιο Πνεύμα.

Αυτά τα 3 χαρακτηριστικά ακολουθούν και τον σημερινό άνθρωπο. Θα πρέπει να πούμε ότι οι ισχυριζόμενοι στη σκέψη τους ότι Θεός δεν υφίσταται, ακυρώνουν αυτομάτως την πεποίθησή τους αυτή από τη στιγμή που χρησιμοποιούν τη σκέψη τους, αφού κάθε σκέψη προέρχεται από το Θεό.

Ο Αδάμ Κάδμον αφέθηκε να ασκήσει τη δύναμη και την αρετή με τις οποίες ήταν ενδεδυμένος. Γνώριζε πλήρως το σκοπό της εκπόρευσής του. Γνώριζε ότι ήλθε να διεξάγει μάχη ενάντια στον κακό δαίμονα, ενεργώντας προς χάριν του Αιώνιου.

Ο Αδάμ διάβαζε τη σκέψη του Θεού αλλά και των διεστραμμένων πνευμάτων που απείθησαν. Ο άνθρωπος μπορεί να αποκρύπτει τη σκέψη του ενώπιον των άλλων ανθρώπων αλλά ποτέ ενώπιον του πνεύματος. Ενώπιον του πνεύματος τα πάντα είναι χωρίς πέπλο.

Ας σημειώσουμε ότι εάν ένα διεστραμμένο πνεύμα επεδείκνυε στον άνθρωπο την φρίκη της σκέψης του, τότε ο άνθρωπος θα προφυλασσόταν. Αντίθετα προβάλλει πλήθος δήθεν αγαθών σκέψεων για να τον σαγηνεύσει.

Με άλλα λόγια η Αντιμύηση παρουσιάζεται πάντοτε με τη μορφή Μύησης... Το κακό πάντα θα παρουσιάζεται με τη μορφή του καλού.

Ο Ανδρόγυνος πρώτος άνθρωπος είχε εντός του τον άνδρα και τη γυναίκα, αφού στο ένα είχε λάβει τα ανδρικά χαρακτηριστικά και στο άλλο τα θηλυκά χαρακτηριστικά. Ο Ανδρόγυνος αργότερα χωρίστηκε σε δύο όντα, τον Αδάμ και την Εύα. Είναι προφανές ότι κατά τη στιγμή του διαχωρισμού, η αυθεντική ισορροπία της ενότητας του Αδάμ-Κάδμον κλονίστηκε, το Ενα έγινε Δύο. Η ενότητα δεν ήταν πλέον ίδια,

το καθένα από τα δύο μέρη ένοιωθε την έλλειψη του άλλου, προκαλώντας μία αμοιβαία έλλειψη και μία αμοιβαία έλξη. Προερχόμενα ωστόσο από το ίδιο υλικό, ήταν μεταξύ τους διαφορετικά στην αντίστοιχη συμπληρωματική λειτουργία. Είναι δύο διαφορετικές όψεις (*άρρην και θήλυ*) όμως ωστόσο αδελφικές ενός ενιαίου πράγματος (*ο άνθρωπος*).

Ο δημιουργός απαγόρευσε στους πρωτόπλαστους Αδάμ και Εύα την κατανάλωση καρπών από το δένδρο της γνώσης του καλού και του κακού. Φυσικά δεν εννοούμε κάποιο δένδρο ως ον του φυτικού βασιλείου.

Η απαγόρευση αυτή δεν έχει να κάνει με κάποια ιδιοτροπία. Εάν η κατανάλωση καρπών από το δένδρο του καλού και του κακού ήταν κάτι το μεμπτό, τότε τί θέση είχε το δένδρο αυτό στον Παράδεισο; Η απαγόρευση αυτή αφορά τη μη εισχώρηση των πρωτόπλαστων στην περιοχή της πόλωσης. Το καλό και το κακό είναι αποτέλεσμα πόλωσης. Η αιθέρια μορφή των πρωτόπλαστων δεν θα μπορούσε να αντέξει την πόλωση του καλού και του κακού. Αυτό και έγινε. Και τότε, συνεχίστηκε η «πτώση», αυτή τη φορά από αυτόν τον πρώτο άνθρωπο. Από τότε οι πρωτόπλαστοι απέκτησαν υλικά σώματα, και γι' αυτό αναφέρεται ότι ένοιωσαν γυμνοί. Απέκτησαν δηλαδή σώματα υλικά, γυμνά από πνευματικότητα η οποία εξέπεσε. Το φως που τους περιέβαλε χάθηκε. Είχε επέλθει ο θάνατος της ανώτερης κατάστασης συνειδητότητας, με την οποία δημιουργήθηκαν. Ο Αρχάγγελος Μιχαήλ με ρομφαία φύλαγε πλέον την πύλη του Παραδείσου.

Εδώ έχουμε μία πρώτη εμφάνιση της διαφοροποίησης του ρόλου των δύο φύλων. Η Εύα παρασύρθηκε από τον Όφι, «έφαγε» το μήλο, αλλά δεν συνέβη απολύτως τίποτε. Το θηλυκό στοιχείο δεν διαθέτει το χαρακτηριστικό της δράσης ως πρωτεύον. Τα πάντα συνέβησαν μόλις ο φορέας της δράσης άνδρας έλαβε το μήλο και «έφαγε» αυτός. Θα επανέλθουμε όμως σε αυτό θέμα αργότερα.

Οι πρωτόπλαστοι εκδιώχθηκαν από το γήινο παράδεισο. Για ποιά όμως γη μιλάει η Γένεση. Όχι ασφαλώς τη γη που γνωρίζουμε. Πρόκειται για τη γη όπως αυτή βγήκε από τα χέρια του Δημιουργού. Την αιθέρια, και όχι την πυκνή όπως τη γνωρίζουμε σήμερα. Οι πρωτόπλαστοι, ως αιθέρια όντα και εκείνοι ζούσαν στο διπλό αιθερικό της γης. Εκδιώ-

Πραγματεία αποκατάστασης του Ορθού Λόγου

χθηκαν για να ζήσουν στην υλική μορφή της γης, αφού και εκείνοι εξέπεσαν στην ύλη, αποκτώντας υλικά σώματα. Η ενότητα δεν ήταν πλέον ίδια.

Τα δύο όντα, προερχόμενα ωστόσο από το ίδιο πρωταρχικό υλικό της Δημιουργίας, είναι μεταξύ τους διαφορετικά και αλληλοσυμπληρούμενα. Είναι δύο διαφορετικές όψεις (άρρεν και θήλυ) όμως ωστόσο αδελφικές ενός ενιαίου πράγματος. Καταδικάστηκαν να κερδίζουν με ιδρώτα την τροφή τους, διότι απλούστατα από εδώ και στο εξής θα ήσαν υποκείμενα στην ύλη και τις ανάγκες της. Θα επανέλθουμε πιο κάτω στο θέμα της τροφής.

Στον ονομαζόμενο Παράδεισο, δηλαδή στην πνευματική εκείνη κατάσταση στην οποία διαδραματίστηκαν τα γεγονότα αυτά υπήρχαν δύο δένδρα. Το ένα ήταν το δένδρο της ζωής το οποίο αντιπροσωπεύει την ενότητα, την κατάσταση εκείνη όπου τίποτα δεν πολώνεται. Είναι το δένδρο που δίδει ζωή με τις αστρικές του επιρροές. Δεν πρόκειται φυσικά για δένδρο με τη μορφή που γνωρίζουμε. Πρόκειται για περιοχή συνείδησης όπου δεν υπάρχει καλό και κακό. Μία περιοχή που είναι υπεράνω του καλού και του κακού. Το καλό και το κακό ως έννοιες, αφορούν την πτωτική κατάσταση του ανθρώπου στο επίπεδο της ύλης. Αφορούν τη διαίρεση από τη μονάδα στη δυάδα.

Το δένδρο της γνώσης του καλού και του κακού, αντιπροσωπεύει το σύνολο των δυνάμεων που οι πρωτόπλαστοι δεν ήξεραν ακόμη να χρησιμοποιούν.

Η κατανάλωση καρπών από το δένδρο του καλού και του κακού πρέπει να ιδωθεί από την εσωτερική σκοπιά. Ο Αδάμ ως πνευματικό ον δεν τρεφόταν με γήινους καρπούς. Στο βασίλειο της φύσης, το ορυκτό τρέφει το φυτικό, το φυτικό τρέφει το ζωϊκό, το ζωϊκό τρέφει το ανθρώπινο και το ανθρώπινο τρέφει (διά των σκέψεών του) το Αγγελικό. Με τη σειρά του το Αγγελικό τρέφει τα ανώτερα του βασίλεια (Αρχαγγελικά κλπ). Οι Άγγελοι, αυτά τα όντα από πολύ λεπτή ύλη, αποτελούν με τη σειρά τους τροφή για τους Αρχαγγέλους. Οι Αρχάγγελοι με τη σειρά τους είναι η τροφή για τις Αρχές. Με διαδοχική σειρά τις Αρετές, τις Δυνάμεις, τις Κυριότητες, τους Θρόνους και τα Χερουβεϊμ φθάνουμε στα Σεραφεϊμ οι οποίοι αποτελούν τροφή του Θεού.

Ο Αδάμ τρεφόταν ήδη από τους αμειγώς Θεούς και πνευματικούς καρπούς της φύσης του. Η καταδίκη του να τρέφεται από τη γη την οποία θα καλλιεργεί με τον ιδρώτα του ήταν η πτώση του στο πεδίο της υλικής υπόστασης. Θα ήταν πλέον αναγκασμένος να τρέφεται από το ορυκτό, το φυτικό και το ζωϊκό βασίλειο.

Έκτοτε ο άνθρωπος τρέφει τα ανώτερα του βασίλεια αναλόγως των σκέψεών του. Ανώτερες σκέψεις, ανώτερες προθέσεις και κίνητρα τρέφουν Ανώτερες Αγγελικές οντότητες. Κατώτερες επιδιώξεις τρέφουν αρνητικές οντότητες. Ο Αδάμ διέπραξε το έγκλημά του και κατακρημνίσθηκε από τη Θεία Δικαιοσύνη, απομακρυνόμενος από τις ουράνιες περιοχές. Ενδύθηκε μορφή σαν αυτή που έχουμε εμείς σήμερα. Ο χιτώνας με τους οποίους τους ενέδυσσε ο Θεός, τον οποίο περιγράφει η Βίβλος είναι η ανθρώπινη μορφή.

Έτσι ο Αδάμ υποτάχθηκε στο χρόνο. Ως πνευματικό σκεπτόμενο ον επικοινωνούσε με τη Θεότητα χωρίς κανένα εμπόδιο. Μετά την πτώση του έγινε όν σκεπτόμενο και σκεπτικό. Ως σκεπτόμενο ον διάβαζε τη σκέψη του Θεού με τη δική Του συγκατάθεση. Ως ον σκεπτικό έχει απλά την ικανότητα της σκέψης με τους περιορισμούς που του προσέδωσε το έγκλημά του.

Δεν ήταν όμως μόνον αυτό το αποτέλεσμα της πτώσης του. Μετά την απώλεια της πνευματικής του ισχύος και την αποκόλληση του ανθρώπου από την πηγή του, ο Λόγος χάθηκε. Όχι όμως πλήρως. Ο Λόγος που έχασε ο άνθρωπος είναι η ισχύς και ο κραδασμός του Θείου Ορθού Λόγου ως θαυματουργού και δημιουργού.

Αυτή η αναζήτηση του Χαμένου Λόγου, η επανενσωμάτωση, η επιστροφή, η αποκατάσταση, είναι μερικοί από τους ορισμούς που οι Εσωτεριστές όλων των εποχών χρησιμοποίησαν για να προσδιορίσουν την επανασύνδεση του ανθρώπου με την πηγή του, δηλαδή την αποκατάστασή του στην προ-πτωτική κατάσταση. Ο μύθος της πτώσης, ο μύθος του Χιράμ, ο μύθος του Οσίριδος, ο μύθος του Διόνυσου, η Καμπαλιστική ιστορία της πτώσης, ο μύθος των Τιτάτων και Γιγάντων και πολλοί άλλοι, περιγράφουν κωδικοποιημένα το μαγευτικό αυτό ταξίδι πτώσης και επανόδου. Στους μύθους αυτούς οι αναζητητές θα βρουν κοινά σημεία, αλλά κυρίως τον τρόπο να ξεκλειδώσουν τα μυστικά, χρησιμοποιώντας τη γνώση που δεν αποκτάται αλλά κατακτάται. Η

Πραγματεία αποκατάστασης του Ορθού Λόγου

Ουράνια Ιερουσαλήμ που ο Ευαγγελιστής Ιωάννης αναφέρει στην Αποκάλυψή του³, κατερχόμενη στη γη, είναι το αποτέλεσμα του Νόμου της Επανάδου, το Τέρμα της Εξελίξεως, η επιδιωκόμενη αποκατάσταση. Ή με άλλα λόγια η άνθιση του Ρόδου στο κέντρο του σταυρού.

Εδώ οφείλουμε να παρεμβάλλουμε την αναφορά του Πλάτωνα για πέντε φυλές ανθρώπινου γένους, και συγκεκριμένα τέσσερις πριν τη σημερινή.

Η πρώτη φυλή είχε σώματα αιθερικά χωρίς φυσική στερεά ύλη και τα όντα τρέφονταν με τις ακτινοβολίες των άστρων, κυρίως δε του Ηλίου και της Σελήνης. Η δεύτερη φυλή, την οποία περιγράφει στο «Συμπόσιο» ήταν ο Ανδρόγυνος πτερωτός άνθρωπος. Η πρώτη μορφή του ήταν αρσενική, θηλυκή και ανδρόγυνη, αλλά το τελευταίο αργότερα εξαφανίστηκε. Η Τρίτη φυλή ήταν η Κυκλώπεια κατά την οποία η ανθρωπότητα προχώρησε στη δημιουργία των πρώτων πολιτισμών⁴. Η τέταρτη φυλή είναι η φυλή της Λεμουρίας και Ατλαντίδας, την οποία περιγράφει στον «Τίμαιο» και τον «Κριτία» και την οποία επίσης αναφέρει η E.Blavatsky στην «Μυστική δοξασία». Αυτή η τέταρτη φυλή είναι και η πρώτη ανθρώπινη φυλή με υλικό σώμα καθότι στις προηγούμενες τρεις ο άνθρωπος είχε περισσότερο αιθερική μορφή. Η Εσωτερική παράδοση αναφέρει ότι οι Άτλαντες επεχείρησαν, με τις εφάμιλλες των σημερινών πυρηνικών δυνάμεις που κατείχαν, να αλλάξουν την κλίση του άξονα της γης με σκοπό να έχουν συνεχή άνοιξη στον πλανήτη, και το κατόρθωσαν. Δεν υπολόγισαν όμως όλες τις επιπτώσεις και αυτό έφερε την καταστροφή της σε μία ημέρα και σε μία νύκτα. Στην τέταρτη αυτή εποχή το στοιχείο της Μαγείας ήταν πολύ ανεπτυγμένο.

Επανερχόμενοι στην πτώση και τη συνέχεια της πορείας της δημιουργίας, μετά την απειθαρχία των πρώτων Οντοτήτων που εκπορεύθηκαν από το Θεό και οι οποίες αποστάτησαν καταχραζόμενες το Θείο

³ Αποκάλυψις Ιωάννου 3,12: «Ο νικῶν, ποιήσω αὐτὸν στυλὸν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ μου, καὶ ἔξω οὐ μὴ ἐξέλθῃ ἔτι, καὶ γράψω ἐπ' αὐτὸν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ μου, τῆς καινῆς Ιερουσαλήμ, ἣ καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μου, καὶ τὸ ὄνομά μου τὸ καινόν».

⁴ Εκφυλισμένα κατάλοιπα της συνάντησε ο Οδυσσεύς κατά την επιστροφή του στην Ιθάκη, σύμφωνα με τον Όμηρο.

Θέλημα, και μετά και την παράβαση του Αδάμ, ο άνθρωπος καταδικάστηκε μεν σε υλική ζωή, διατήρησε όμως τη Θεία σπίθα εντός του την οποία προσπάθησε και προσπαθεί μέχρι σήμερα να αφυπνίσει, αναζητώντας εκείνη την πρωταρχική κατάσταση που ήταν πλήρης πνευματικότητας. Η αναζήτηση αυτή πραγματοποιείται μέσω της απaráμιλλης διαδικασίας της Μύησης⁵.

Η διαδικασία της Μύησης λειτουργεί με βάση το νόμο της αναλογίας και ενώ συμβαίνει εδώ κάτω, αφυπνίζει ανώτερες λειτουργίες στο άνω.

Επανερχόμενοι στο θέμα της Ελευθερίας Βούλησης που δόθηκε και τις πρώτες Αγγελικές οντότητες και στον Αδάμ-Κάδμον, αναφέρουμε όσα έγραψε ο Γερμανός φιλόσοφος και κοινωνιολόγος Jurgen Habermas: *«Η δημιουργία του πρώτου ανθρώπου μπορεί να έχει την καταστροφική αυτή συνέπεια ότι η δημιουργία, η οποία έχει τρόπον τινά ήδη ολοκληρωθεί in mente, υποχρεώνεται να αρχίσει ιστορικά και πάλι απ' την αρχή, μόνον επειδή κανένα υποκείμενο, ούτε και ο Θεός ο ίδιος, δεν μπορεί να είναι πραγματικά ελεύθερος αν δεν αναγνωριστεί ως ελεύθερος από ένα τουλάχιστον άλλο υποκείμενο - επομένως από κάποιον που είναι ελεύθερος υπό την ίδια έννοια (κι έχει και αυτός με τη σειρά του ανάγκη από αμοιβαία αναγνώριση). Κανείς δεν μπορεί να απολαύει της ελευθερίας μόνο για τον εαυτό του ή εις βάρος κάποιου άλλου».*

Το κακό δεν θεωρείται ως υπάρχον εν αρχή, αλλά ως το αποτέλεσμα μιας υποβάθμισης του καλού ή μιας πτώσεώς του μέσα στον κόσμο.

Προκειμένου να κλείσουμε τον κύκλο της δημιουργίας, της πτώσης και της διαδρομής αποκατάστασης θα επανέλθουμε στην αρχική εκπόρευση. Η Γένεση αναφέρει έξι ημέρες Δημιουργίας και μία ανάπαυσης. Προφανώς δεν πρόκειται για ημερολογιακές ημέρες όχι μόνον επειδή χρόνος δεν υπήρχε όπως ήδη αναφέραμε, αλλά και επειδή πρόκειται για έξι «αρχές» με βάση τις οποίες ο Θεός εκπόρευσε. Η έβδομη ημέρα είναι η παύση που ακολουθεί κάθε ενέργεια, η ανάπαυση μετά τη δημιουργία, η ανάπαυση που επιβεβαιώνει τη δημιουργία.

⁵ *Ασυνήθιστη Ισχύς Θεϊκής Επιρροής που ακτινοβολεί από τα χέρια, δημιουργεί Ιερέα ή Μύστη και κοινωνεί κατανόηση και δυνατότητα κατοχής της Γνώσης. (Λουδοβίκος Κλαύδιος του Αγίου Μαρτίνου)*

Πραγματεία αποκατάστασης του Ορθού Λόγου

Ποιες είναι αυτές οι έξι «αρχές» δημιουργίας; Πρόκειται για τον εξαδικό αριθμό ο οποίος προκύπτει από τη διάκριση των τριών ουσιών: Υδράργυρος, Θείον, Άλας. Η αριθμητική τους αξία είναι αντίστοιχα 1, 2 και 3. Με μία απόκρυφη πρόσθεση $1+2+3$ έχουμε τον αριθμό 6. Είναι η εκδήλωση των έξι σκέψεων του Αιώνιου Θεού. Οι ίδιες οι ουσίες δεν πρέπει εδώ να εκλαμβάνονται ως υλικά στοιχεία αλλά ως «αρχές» επίσης.

Θα πρέπει να σημειώσουμε ότι βασική αρχή κάθε εκπόρευσης είναι ο αριθμός. Ο αριθμός είναι συναιώνιος με το Θεό. Δεν δημιουργήθηκε από το Θεό διότι τότε ο Θεός θα δημιουργούσε τον εαυτόν του. Διαμέσου των αριθμών ο Θεός κάνει τα σχέδιά Του περί δημιουργίας και εκπόρευσης⁶.

Όπως μας λένε κάποιες διδασκαλίες των Εκλεκτών Κοέν⁷: «Ο Λόγος είναι τόσο εγγενής εντός του ανθρώπου, ώστε συνιστά το Νόμο, τη διδασχία και την εντολή που οφείλει να ακολουθήσει. Εμπεριέχει τον αριθμό ο οποίος, όντας συναιώνιος, πραγματοποιεί την ενέργεια της σκέψης του Πατέρα, της θέλησης του Υιού και της δράσης του Αγίου Πνεύματος».

Η Margaret Bloodgood Peeke μας λέγει σχετικά με τους αριθμούς⁸: «Τα ψηφία είναι σύμβολα των Αριθμών. Οι Αριθμοί είναι σύμβολα Αιώνιων Αρχών. Οι Αρχές είναι αμετάβλητες ιδιότητες που ανήκουν στο Ον. Δεν μπορούν να εξασθενήσουν ή να ενδυναμωθούν στην αληθινή τους φύση, αλλά περιλαμβάνουν πάντοτε την αρχική τους ουσία».

⁶ Περισσότερα για το περίπλοκο αυτό θέμα, ο αναγνώστης μπορεί να βρεί στα βιβλία: «Περί των αριθμών» του Louis Claude de Saint Martin και «Τυπικά και Διδασκαλίες των Εκλεκτών Κοέν» του Martines de Pasqually.

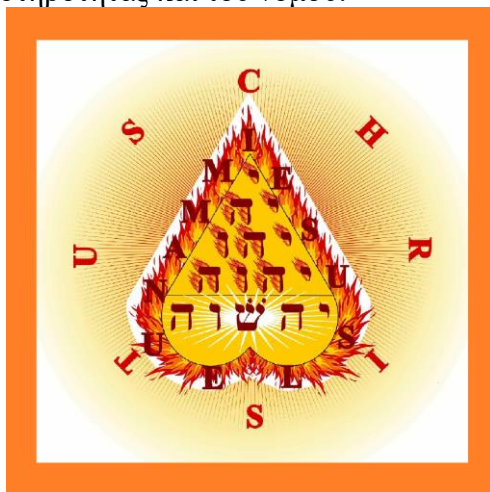
⁷ Τάγμα των Τεκτόνων Ιπποτών Εκλεκτών Ιερέων του Σύμπαντος (Ordre des Chevaliers Maçons Elus Cohen del' Univers) που ίδρυσε ο Jacques de Livron Joachim de la Tour de la Case Martines de Pasqually.

⁸ Στο βιβλίο της: «Καβαλιστική τεχνική γραμμάτων και αριθμών»

Η τρίτη ευκαιρία

Μία Τρίτη ευκαιρία ακολούθησε η οποία θεωρείται ως όγδοη «ημέρα» δημιουργίας⁹, που είναι η Έλευση του Αποκαταστάτη Ιησού ο οποίος κατέστη Χριστός, δηλαδή Κεχρισμένος. Η έλευσή Του είναι η εκπλήρωση ουσιαστικά της προϋπάρχουσας υπόσχησης του Δημιουργού Θεού για ευκαιρία αποκατάστασης του ανθρώπου μετά την παρεκτροπή των πρώτων οντοτήτων και την απείθεια του Αδάμ.

Η έλευση του Ενσαρκωθέντα Λόγου Ιησού Χριστού ήταν καθοριστική για την πορεία του ανθρώπινου γένους καθότι κάθε προσπάθεια αποκατάστασης που είχε προηγηθεί δεν είχε δράσει καταλυτικά και αποφασιστικά, η δε ανθρωπότητα εξακολουθούσε να ζει κάτω από την επίδραση της αυστηρότητας και του νόμου.

Προηγήθηκαν πολλές προσπάθειες αποκατάστασης, με τα Αρχαία Μυστήρια, όμως αυτό που χαρακτήριζε πάντοτε την ιστορία του ανθρώπινου γένους ήταν οι πόλεμοι και η εκδίκηση. Η έλευση του Αποκαταστάτη δεν ήταν απλά η ευκαιρία διόρθωσης της δράσης των εκπεσόντων Αγγέλων και του λάθους των πρωτόπλαστων, αλλά και μία αλλαγή προσανατολισμού της πορείας της ανθρωπότητας από εποχή του νόμου σε εποχή της αγάπης.

⁹ Προηγήθηκαν έξι «ημέρες» δημιουργίας + 1 «ημέρα» ανάπαυσης

Πραγματεία αποκατάστασης του Ορθού Λόγου

Η κατανόηση της έλευσης του αποκαταστάση Ιησού, του τρόπου έλευσής Του, και του λόγου σταύρωσής Του, ενώ μπορούσε να την αποφύγει, είναι το κλειδί για την κατανόηση του μυστηρίου της ανθρωπίνης ύπαρξης.

Η θυσία Του υπήρξε πράξη εξιλέωσης προκειμένου ο άνθρωπος να μην περιέλθει σε κατάσταση μόνιμης στέρησης από τη Θεία Δικαιοσύνη.

«*Εγώ είμαι ο αληθινός Αδάμ*» είπε. Οι γραφές τον αναφέρουν όχι μόνον ως Υιό του Θεού αλλά και ως Υιό του ανθρώπου. Ουσιαστικά είναι ο νέος Αδάμ που έρχεται για να δημιουργήσει τις συνθήκες λύτρωσης του Αδάμ από το έγκλημά του και μέσω αυτού όλης της ανθρωπότητας η οποία δημιουργήθηκε εξαιτίας του εγκλήματος του Αδάμ.

Έπρεπε να γεννηθεί ως άνθρωπος, να λάβει θεϊκές ιδιότητες και να καταστεί θεάνθρωπος. Εάν είχε έρθει μόνον ως Θεός δεν θα μπορούσε να αναλάβει την εξιλέωση του Αδάμ και των επιγόνων του. Δεν θα μπορούσε να ζήσει ως άνθρωπος επαναπρογραμματίζοντας την πορεία του ανθρώπινου γένους.

Η έλευσή του ως άνθρωπος εξασφάλισε την ανάληψη, εκ μέρους του, της διόρθωσης της παρεκτροπής. Γεννήθηκε ως άνθρωπος, όμως χωρίς παρεμβολή αισθήσεων προκειμένου να μπορέσει να καταστεί Κεχρισμένος. Με παρθενογένεση. Επιπλέον πολέμησε την αρνητική Του φύση στο όρος των Ελαιών. Την νίκησε και έτσι αποδέχθηκε τη θυσία για την οποία προοριζόταν και την οποία είχε αναλάβει ως ενσυνείδητος της αποστολής Του.

Η έλευση του Ενσαρκωμένου Λόγου ήταν το αποκορύφωμα της αλλαγής πορείας της ανθρωπότητας και αυτό δεν μπορούσε παρά να δώσει εξέχουσα και ηγετική, μεταξύ των υπολοίπων Μυστών, θέση στον Ιησού Χριστό. Σύμφωνα με Εσώτερους κύκλους, ο Ενσαρκωμένος Λόγος, παρ'ότι δεν κατέχει την ύψιστη βαθμίδα στη Αόρατη Μεγάλη Λευκή Αδελφότητα των Μυστών η οποία εργάζεται στο αόρατο, απολαμβάνει του ύψιστου σεβασμού όλων, διότι κατήλθε μέχρι το κατώτατο επίπεδο της ιεραρχίας των όντων, το υλικό, θυσιάστηκε και επανήλθε στο άνω.

Οι προσπάθειες αποκατάστασης του Ορθού Λόγου (Ερμητισμός, Γνωστικισμός, Ροδοσταυρισμός, Τεκτονισμός, Μαρτινισμός)

Προκύπτει αβίαστα το συμπέρασμα ότι κάθε προσπάθεια αποκατάστασης του ανθρώπινου γένους, είχε μόνον ένα σκοπό. Τη βελτίωση της αύρας του πλανήτη, την προσαρμογή του ανθρώπου στις αξίες που κατείχε αλλά έχασε και μέσω αυτών στην αποκατάστασή του στις αρχέγονες λειτουργίες του. Δηλαδή στην ανάκτηση του Ορθού Λόγου.

Ο άνθρωπος κατείχε τον Ορθό Λόγο, άρα μπορούσε να τον επανακτήσει.

Μιλήσαμε για τις τέσσερις εποχές που η ανθρωπότητα διένυσε από την εποχή του χρυσού της πλήρους πνευματικότητας, η οποία διαδοχικά και εξ' αιτίας της πτώσης έδωσε τη θέση της στην αργυρή, κατόπιν στην χάλκινη και τέλος στη σημερινή εποχή του σιδήρου.

Ο Αιώνιος δεν θα μπορούσε ποτέ να εγκαταλείψει το δικό του δημιουργήμα. Η φροντίδα αυτή αποτυπώνεται στην θεία μας υπόσταση η οποία βρίσκεται εντός μας με τη μορφή της συνείδησής μας. Αυτός ο άκαμπτos και ανεξάρτητος κριτής που δεν αναγνωρίζει ούτε ισορροπίες, ούτε ιδιοτέλειες, ούτε σκοπιμότητες. Κανένας δεν δύναται να κρυφτεί από τη συνείδησή του. Το μόνο που μπορεί να κάνει, και το κάνει πολλές φορές ο σημερινός άνθρωπος, είναι να την αφήνει να του μιλά χωρίς να την ακούει και να την αντικαθιστά με τη λογική του, τον επίγειο συμφεροντολογικό του ορθολογισμό, τις σκοπιμότητές του, το «εγώ» του και τους υλικούς του στόχους. Εκείνη όμως πάντοτε παραμένει εκεί και δεν αλλάζει ποτέ τη συμπεριφορά της ούτε τα κριτήριά της διότι η αντανάκλαση του Θεού δεν υπόκειται σε τέτοιες διαδικασίες.

Είναι χαρακτηριστικό ότι κανένα Δικαστήριο ευνομούμενης χώρας στον κόσμο δεν δύναται να ανακηρύξει κάποιον ένοχο, εάν διαπιστωθεί και αποδειχθεί ότι οι πράξεις του υπαγορεύθηκαν από τη συνείδησή του.

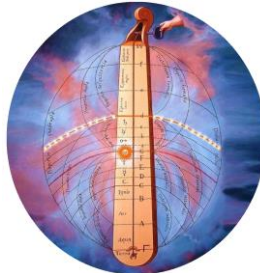
Η φροντίδα του Αιώνιου δεν εξασφαλίστηκε μόνον από τη θεία σπίθα. Μύστες οι οποίοι διέτρεξαν την ιστορία της ανθρωπότητας, προσπάθησαν να δημιουργήσουν τις συνθήκες εκείνες οι οποίες θα επιτρέψουν στον άνθρωπο να επαναφέρει την πνευματική του υπόσταση.

Πραγματεία αποκατάστασης του Ορθού Λόγου

Οι Μύστες αυτοί είχαν ιδιαίτερα χαρίσματα επικοινωνίας με τον αόρατο κόσμο και τους νόμους του και κατέστησαν καταπιστευματοδόχοι της Παράδοσης και της Γνώσης. Και φυσικά εδώ δεν εννούμε τη εγκυκλοπαιδική γνώση που είναι μία πολύτιμη κατά τα άλλα συλλογή πληροφοριών αλλά την ενορατική Γνώση του Θεού, της φύσης και του προορισμού του ανθρώπου.

Ο Ορφείας, ο Πλάτων, ο Μωϋσής, ο Πυθαγόρας, ο Ερμής ο Τρισμέγιστος, ο Βούδας, και τελικώς ο Αποκαταστάτης Χριστός κ.α. έδειξαν το δρόμο της επανόδου στην εποχή του χρυσού.

Οι οργανωμένες δομές μέσα από τις οποίες ο άνθρωπος αναζήτησε τη Γνώση του προορισμού του, ξεκίνησαν με τη δημιουργία των πρώτων Εγρηγορότων. Εγρηγορός είναι η αόρατη οντότητα που αποτελείται από 1) όντα ανώτερων πεδίων ύπαρξης που εργάζονται για λογαριασμό συγκεκριμένου σχεδίου, 2) τις συντονισμένες επίγειες προσπάθειες ανθρώπων που τα υπηρετούν και 3) εκείνους που το υπηρέτησαν αλλά έφυγαν από το γήινο πεδίο. Αυτός είναι ο ορισμός ενός πνευματικού Εγρηγορότος.

Το Μονόχορδο του Πυθαγόρα

Υπάρχουν και Εγρηγορότα μη πνευματικά, επίγεια, τα οποία διαθέτουν μόνον το δεύτερο συνθετικό (επίγεια μέλη) και ίσως και το τελευταίο (πρώην μέλη). Πρόκειται για Εγρηγορότα που δημιουργήθηκαν από ανθρώπους για να εξυπηρετήσουν κάποιο επίγειο σκοπό όπως οι σύλλογοι, τα σωματεία, τα κόμματα, οι ενώσεις προσώπων κλπ. Τέτοια Εγρηγορότα έχουν το χαρακτηριστικό ότι διαλύονται με τη διάλυση των επίγειων μελών. Είναι Εγρηγορότα που δημιουργήθηκαν για να εξυπηρετήσουν καταστάσεις υλικές όσο κι αν αυτές μπορεί να είναι χρήσιμες. Η ζωή και ύπαρξή τους αρχίζει και τελειώνει εδώ. Τα πνευματικά Εγρηγορότα δεν έχουν δημιουργηθεί με τον ίδιο τρόπο, γιατί

και παραμένουν εργαζόμενα στο αόρατο για την ανεύρεση νέων υπηρετών του έργου τους.

Τα Εγρηγορότα εργάζονται προστατεύοντας το έργο για το οποίο προορίζονται. Προστατεύουν τα επίγεια μέλη και φροντίζουν για την καθαρότητα της επίγειας δράσης.

Έτσι έχουμε την πρώτη εμφάνιση της μύησης. Έτσι δημιουργήθηκαν τα Αρχαία Μυστήρια (Ελευσίνια, Καβείρια, Χαλδαϊκά, Μιθραϊκά, Αιγυπτιακά κλπ) για να προσφέρουν αυτήν τη μύηση μέσω συμβόλων, αλληγοριών και μύθων. Η μύηση οδηγεί στην αποκάλυψη εκείνης της δομής του ανθρώπου (η οποία προϋπάρχει εντός του) και που θα γίνει η κινητήρια δύναμη για την ίδια του τη σωτηρία.

Βλέπουμε ότι η ανθρωπότητα έχει ένα παρελθόν (γνωστό σε λίγους επιλεγμένους), ένα παρόν (το οποίο διαμορφώνεται από όλους) και ένα μέλλον το οποίο θα εξαρτηθεί κυρίως από το έργο και τη συνέχεια εκείνων που ανέλαβαν να διαμορφώσουν τις συνθήκες που απαιτούνται για την επάνοδο του ανθρώπου στην πρότερη πνευματική του κατάσταση.

Το παρελθόν της ανθρωπότητας δεν είναι γνωστό στη μεγάλη πλειοψηφία. Έχει παραμείνει, όπως και στην αρχή αναφέραμε, γνωστό σε λίγες επιλεγμένες προσωπικότητες. Προσωπικότητες που προέρχονται από ένα Μυητικό περιβάλλον διαμορφωμένο σε «κύκλους» των οποίων αυτές οι προσωπικότητες ήσαν καταπιστευματοδόχοι και κουστωδοί. Με γνώσεις άγνωστες στην υπόλοιπη ανθρώπινη φυλή, με επιμονή στην αποστολή τους την οποία εκτελούν συνειδητά, ίδρυσαν και διέδωσαν μεγάλα Μυητικά Κινήματα με σκοπό την πνευματική εξέλιξη του ανθρώπινου γένους. Κάποιοι βοηθοί και μαθητές τους έδρασαν και δρουν μέχρι σήμερα με τον ίδιο τρόπο, χωρίς όμως πάντοτε να είναι ενσυνείδητοι της αποστολής της οποίας είναι υπηρέτες, συμβάλλοντας όμως βεβαίως καθοριστικά στο έργο των Διδασκάλων τους. Αυτό συμβαίνει μέχρι και τις ημέρες μας και θα συμβαίνει μέχρι το τέλος του χρόνου...

Οι τελευταίοι αυτοί, αποτελούν την ραχοκοκαλιά του πραγματοποιούμενου έργου, ακόμη και χωρίς να το γνωρίζουν συνειδητά. Όπως έ-

Πραγματεία αποκατάστασης του Ορθού Λόγου

γραψε η Violet Mary Firth, γνωστή και ως Dion Fortune¹⁰: «Ελάχιστοι έχουν το προνόμιο να μπαίνουν στο ιερό του Ναού, όμως υπάρχουν και αυτοί που κουβαλούν ξύλα και νερό στην υπηρεσία του επιτελώντας και αυτοί σπουδαίο έργο».

Τα ρεύματα αυτά που έχουν καταγραφεί αλλά όχι μόνον αυτά, μπορούμε να τα δούμε στα Αρχαία Μυστήρια, το Γνωστικισμό¹¹, τον Ερμητισμό¹², τα Ιερατικά Κολέγια Αιγυπτίων, το ρεύμα της Αλεξανδρινής Γνώσης, τούς γιούς της Χήρας ή Μανιχαϊστές, των οποίων εξέλιξη υπήρξαν αργότερα οι «Καθαροί»¹³, τους μύθους του Μέρλιν, τους Αλβιγηνούς, τις Συντεχνίες χάρτου¹⁴, τους Ιππότες Ναΐτες με τον Jacques de Molay¹⁵, τα Βυζαντινά Σωματεία, τους οπαδούς του Καρόλου Μεγάλου Αυτοκράτορα της Ρώμης, το Τάγμα του Σκολύμου της Σκωτίας, τους Τροβαδούρους ή Βάρδους¹⁶, τους Οπαδούς του Ταλέζιν, τον Κύκλο του Αρθούρου και των Ιπποτών της Στρογγυλής τραπέζης, τους

¹⁰ Violet Mary Firth, γνωστή και ως Dion Fortune. (1890 - 1946). Εσωτερίστρια με μεγάλη δράση και πλούσιο συγγραφικό έργο.

¹¹ Περιγράφεται σε ιδιαίτερο κεφάλαιο.

¹² Περιγράφεται σε ιδιαίτερο κεφάλαιο.

¹³ «Καθαροί» ή «Αλβιγηνοί» ήταν το όνομα που δόθηκε σε μια θρησκευτική σέκτα με Χριστιανικές ρίζες, η οποία βασίστηκε σε στοιχεία Γνωστικισμού. Εμφανίστηκαν αρχικά κοντά στην Τουλούζ και εικάζεται ότι ήταν φυσική συνέχεια των Πανυλικιανών της Αρμενίας και των Βογόμιλων της Βουλγαρίας, όπως επίσης φαίνεται ότι επηρεάστηκαν και από το Μανιχαϊσμό.

¹⁴ Έκρυσαν με διάφορους τρόπους μέσα στις εκτυπώσεις της εποχής, σημαντικά κείμενα που θεωρούντο απαγορευμένα από την επίσημη Εκκλησία. Στον περίφημο «Σμαράγδινο Πίνακα» αποτυπώνεται όλη η Αρχαία Σοφία σε 10 φράσεις. Ο δε «Ρουμπινένιος Πίνακας» (αγνώστου συγγραφέα) που ανακαλύφθηκε και δόθηκε στην ανθρωπότητα από τον Gastone Ventura συμπληρώνει το όλο έργο της ανθρώπινης αναζήτησης.

¹⁵ Τελευταίος Μεγάλος Διδάσκαλος των Ναϊτών Ιπποτών. Κάηκε στη πυρά το 1314 με διαταγή του Φίλιππου Δ' Ωραιοῦ και του Πάπα Κλήμη Ε'. Έμεινε στην ιστορία η περίφημη φράση του τη στιγμή της τελευταίας του πνοής: «Αυτή τη στιγμή που καίγομαι στην πυρά, σας εγκαλώ Πάπα Κλήμη και Φίλιππε Ωραίε, εντός 40 ημερών από σήμερα, να εμφανισθείτε ενώπιον του Δικαστηρίου του Υπέρτατου Δημιουργού, Μεγάλου Δικαστή όλων μας! Κύριε, δείξε το Έλεός Σου σε μένα και απόδωσε Δικαιοσύνη». Η κλήτευση... παρήγαγε τα ανάλογα αποτελέσματά της... Ο Φίλιππος Δ' ο Ωραίος και ο Πάπας Κλήμης Ε', έδωσαν λόγο μπροστά στον Υπέρτατο Δικαστή όλων μας εντός του χρόνου της επίκλησης του J.d.Molay.

¹⁶ Μέσα στα έργα τους έκρυσαν απόκρυφα κείμενα Γνώσης, απαγορευμένα από την επίσημη Εκκλησία.

Παυλικανούς, τον κύκλο των μελετητών του Dante Allighieri, τον κύκλο του Αγίου Δισκοπότηρου¹⁷, το Τάγμα της Περικνημίδας, τους οπαδούς του Ιωάννη του Πρεσβύτερου, το κίνημα Ευρωπαϊκού Ιλλουμινισμού¹⁸ με πρωτοπόρους τους Jakob Böhme¹⁹, Martines de Pasqually²⁰ κ.α., τους Ροδόσταυρους²¹, το Τάγμα των «Αδελφών της Ανατολής», το Τάγμα των «Ροδοσταύρων της Ανατολής» ή «R+C d'Ο», τους Καρβαλιστές R+C», τους Εσωτεριστές Καλλιτέχνες με πρωτοπόρο τον J. Péladan, τους Αλχημιστές, τον Παραδοσιακό Τεκτονισμό, το Μαρτινισμό και πολλά άλλα τα οποία δεν είναι δυνατόν να παρατεθούν.

Οφείλουμε να επισημάνουμε ότι ο πνευματικός Ιλλουμινισμός αντιτάχθηκε στον ορθολογισμό της εποχής εκείνης που προήλθε από την έκρηξη της επιστήμης²². Η ύπαρξη όλων αυτών των ρευμάτων ή κινή-

¹⁷ Το Άγιο Δισκοπότηρο ή Graal αποτελεί σημαντική αλληγορία στον Εσωτερισμό.

¹⁸ Καμμία σχέση με τους ILLUMINATI του Johann Adam Weishaupt που ήταν πολιτικο-κοινωνικό κίνημα και οι οποίοι επεδίωκαν την ανατροπή του κοινωνικού κατεστημένου της εποχής.

¹⁹ Ο Jakob Böhme ο επονομαζόμενος «Θεόσοφος του Γκαίρλιτς» γεννήθηκε στις 8/3/1575 και απεβίωσε στις 17/11/1624. Ήταν Γερμανός Θεολόγος, Μυστικιστής και Φιλόσοφος. Θεωρείται αυθεντικός διανοητής στα πλαίσια της Λουθηρανικής παράδοσης. Το πρώτο του γραπτό έργο «Αυγή» [Aurore] προκάλεσε τη φυλάκισή του. Ο Jacob Böhme με τα γραπτά του δημιούργησε ένα ολόκληρο κίνημα σκέψης. Σε αυτό το κίνημα συναντάμε τους J.G.Gichtel, Kirchberger, Heinrich Khunrath, V.Weigel, W.Law, K.v.Eckartshausen, E.Swedenborg, Θ.Καϊρη και άλλους. Το κίνημα αυτό ονομάστηκε «Ιλλουμινισμός» επειδή έχει ως στόχο τη Φώτιση (Illumination). Από τον Jacob Böhme και το κίνημά του ο Louis Claude de Saint Martin εμπνεύστηκε και πρό-έβαλε το δικό του Μυητικό σύστημα, σε συνδυασμό με τις ιδέες του Διδασκάλου του Martines de Pasqually.

²⁰ Jacques de Livron Joachim de la Tour de la Case Martines de Pasqually ή Martines de Pasqually (1727-1774). Καθολικός βαπτισμένος και καθηγητής της καθολικής θρησκείας. Σύμφωνα με τον Robert Amadou, ο πατέρας του, αβέβαιοι ονόματος, γεννήθηκε στην Alicante (Ισπανία) το 1671 και ήταν Εβραίος παντρεμένος με μία καθολική Susanne Dumas de Rainau, στο Bordeaux («L' initiation», 1952, sel. 168,169). Θεωρείται ο κατ'έξοχόν πατέρας της σύγχρονης Θεουργίας. Το έργο του επηρέασε το μαθητή του Louis Claude de Saint Martin, θεμελιωτή αργότερα του Μαρτινισμού.

²¹ Περιγράφεται σε ιδιαίτερο κεφάλαιο. Επιπλέον στα έργα μας «Ιστορία του Ροδοσταυρικού Κινήματος» & «Το Μυστήριο του Ρόδου και του Σταυρού» περιγράφονται λεπτομερώς όλες οι Ροδοσταυρικές κινήσεις της Ανθρωπότητας.

²² Ο «Διαφωτισμός» του ορθολογισμού και της λογικής του 18^{ου} αιώνα, αποτέλεσε ένα εντελώς διαφορετικό κίνημα. Από αυτό προετοιμάστηκε το έδαφος για τη Γαλλική Επα-

Πραγματεία αποκατάστασης του Ορθού Λόγου

μάτων ή κύκλων, εξασφαλίστηκε με την ύπαρξη των ανάλογων «Εγρηγορότων» στο αόρατο πεδίο, τα οποία φρόντιζαν πάντοτε για την επίγεια έκφρασή τους, τη διάδοσή τους και την επίβλεψη της αποστολής τους μέχρι το πέρας τους. Εδώ μπορούμε να ψηλαφίσουμε έστω και ελάχιστα εκτός από τη σημασία της λειτουργίας των Εγρηγορότων ως αόρατων οντοτήτων, και των Τύπων²³ ως μέσων επικοινωνίας του άνω με το κάτω.

Οι Θρησκευείς περιείχαν ανέκαθεν στις διδασκαλίες τους το εσωτερικό μέρος που προορίζονταν για λίγους. Όμως στο πέραςμα των αιώνων, αυτή η διαδρομή εγκαταλείφθηκε και οι Θρησκευείς (στο επίγειο μέρος λειτουργίας τους) αφιερώθηκαν περισσότερο σε μία απλοποίηση των διδασκαλιών τους (απαραίτητη ίσως σε μία εποχή όπου η μόρφωση και η γνώση ήταν προνόμιο λίγων) στην οποία όμως απλοποίηση κατείχαν θέση μόνον οι επιλογές του τί είναι καλό ή κακό, χωρίς περαιτέρω εμβάθυνση στην προέλευση και κυρίως τον προορισμό του ανθρώπου και φυσικά χωρίς καμμία εμβάθυνση στην εσώτερη Γνώση. Όλη αυτή η απλοποίηση γοήτευε ανέκαθεν τους επίγειους εκφραστές των Θρησκευιών οι οποίοι έτσι καθιστούσαν τους εαυτούς τους μέρος της πολιτικής εξουσίας, παρασύροντας σε αυτή τη διαδικασία και την επίγεια έκφραση του θρησκευτικού θεσμού που υπηρετούσαν, αδικώντας τον συνειδητά ή ασυνειδητά.

Παρ'όλαυτά η Αποστολική διαδοχή παρέμεινε ευτυχώς αναλλοίωτη πάντοτε «κατά την τάξη Μελχισεδέκ²⁴».

νάσταση. Το κίνημα αυτό πρέσβευε τον ορθολογισμό ως κύριο μέσο προόδου του ανθρώπου. Αντίθετα ο «Πνευματικός Διαφωτισμός» ή «Ιλλουμινισμός» αφορά την αποκατάσταση του ανθρώπου στις πνευματικές του ισχείς και αρχές, και είναι κάτι εντελώς διαφορετικό καθότι πρεσβεύει την πνευματική ανύψωσή του μέσα από τη Γνώση και την επιστροφή του στις παραδοσιακές αξίες που κατείχε αλλά έχασε. Ο ορθολογισμός και η λογική είναι πολύτιμα εργαλεία για τη ζωή του ανθρώπου αλλά η αξία τους αφορά την επίγεια διαχείριση της ζωής μας και όχι την πνευματική αποκατάσταση που πρέσβευε ο Πνευματικός Διαφωτισμός.

²³ Τύπος είναι κάθε πράξη που συνδέει το κάτω με το άνω. Η έννοια του Τύπου δεν αφορά μόνον τον Τεκτονισμό, αλλά κάθε Μυητικό Οργανισμό.

²⁴ Η Ιεροσύνη αποδίδεται «κατά τάξη Μελχισεδέκ». Ο βασιλιάς Μελχισεδέκ αναφέρεται στη Γένεση σαν «πάτωρ, αμίτωρ, αγενεαλόγητος, μήτε αρχήν ημερών μήτε ζωής τέλος έχων, αφομοιωμένος δε τω Υιώ του Θεού, μένει ιερέυς στο διηνεκές (Εβρ. 7,3). Είναι

Στο μεταξύ οι Μύστες των κύκλων και ρευμάτων που κατείχαν τη Γνώση, συγκέντρωσαν γύρω τους επιλεγμένους Μαθητές, σε περιορισμένο αριθμό και τους δίδασκαν την ύπαρξη της Γνώσης που σήμερα ονομάζουμε «Εσωτερική Παράδοση²⁵». Δημιούργησαν τους Μυητικούς Οργανισμούς, καθιστώντας τους Μαθητές τους, καταπιστευματοδόχους της εσώτερης ιστορίας της Ανθρωπότητας για την αληθή φύση του ανθρώπου και του προορισμού του, μέσω των συμβόλων των οποίων οι κλειδες μεταδόθηκαν από τις απαρχές της ανθρώπινης ιστορίας. Έτσι οι Μαθητές αυτοί κατέστησαν και αυτοί συνεργάτες για την απελευθέρωση του ανθρώπινου πνεύματος και την επιστροφή της ανθρωπότητας στην πρό της πτώσης της κατάσταση.

Για λόγους που δεν είναι του παρόντος, η αποστολή αυτή άνθισε και μεγαλούργησε στις Μεσογειακές χώρες, χρησιμοποιώντας την Ιουδαιο-χριστιανική Παράδοση. Το Βυζάντιο υπήρξε τόπος άνθισης των οργανώσεων αυτών. Η άλωση της Κωνσταντινούπολης δημιούργησε ένα κενό²⁶, το οποίο γρήγορα αναπληρώθηκε από το ρεύμα πνευματικού Ιλλουμινισμού της Ευρώπης με το μυστικο-θεοσοφικό σύστημα που εκεί αναπτύχθηκε.

Παρενθετικά θα πρέπει να αναφέρουμε ότι οι προσπάθειες του ανθρώπινου γένους για την πνευματική του πληρότητα δυστυχώς δεν ήταν πάντοτε ανιδιοτελείς. Ο σφετερισμός των διαφόρων Μυητικών χώρων για άλλους σκοπούς, η εκμετάλλευση του όποιου αξιώματος για επιβολή του «εγώ», η χρησιμοποίηση του όποιου τίτλου για επίδειξη και πολλά άλλα σημάδευαν και σημαδεύουν μέχρι σήμερα πολλές φορές παρόμοιες ενέργειες. Πολλοί αγνοί αναζητητές εντάσσονται σε Οργανισμούς χωρίς να γνωρίζουν τις προθέσεις των επικεφαλής, και δέχο-

τύπος του Χριστού, που είναι αμήτωρ σαν Θεός, απάτωρ σαν άνθρωπος, άναρχος και αθάνατος, ιερέυς αιώνιος. Ο τρόπος που αναφέρεται στη Γραφή μια φορά μόνο, χωρίς πρόλογο, και δεν ξαναμνημονεύεται, τον κάνει τύπο του Ιησού Χριστού. Μελχισεδέκ-Μελχί είναι ο βασιλεύς και Σεδέκ η δικαιοσύνη. Ο Παύλος τον αποκαλεί «βασιλεύς δικαιοσύνης και βασιλεύς Σαλήμ (η μετέπειτα Ιερουσαλήμ), ό έστι βασιλεύς ειρήνης» (Ε-βρ. 7,2). Σαλήμ σημαίνει ειρήνη. Συνεπώς ο Μελχισεδέκ είναι βασιλιάς δίκαιος (δίνει τη δικαίωση) και ειρηνικός και τέλειος να ιερατεύει.

²⁵ Με τον όρο «Παράδοση» στον Εσωτερισμό νοούμε την πεποίθηση της ύπαρξης της θεικής σπίθας εντός του ανθρώπου και της θεικής του καταγωγής.

²⁶ Ο Αυτοκράτορας ήταν και καταπιστευματοδόχος της Γνώσης.

Πραγματεία αποκατάστασης του Ορθού Λόγου

νται αβίαστα κάθε είδους κανόνες εντασσόμενοι ανεπανόρθωτα (πολλές φορές) σε μη αγνά Εγρηγορότα, μη έχοντας περαιτέρω περιθώριο ελέγχου.

Ο αναζητητής πρέπει να γνωρίζει ότι κάθε Μυητικός Οργανισμός ιδρύεται μόνον για έναν λόγο: Την υπηρετήση του Θείου Σχεδίου και τη βελτίωση της αύρας του πλανήτη. Η αυθεντική ταυτότητα κάθε χώρου είναι μόνον η επαφή με το Εγρηγορός του. Αυτή η επαφή με το Εγρηγορός του εξασφαλίζεται μόνον από τη λειτουργία του αυθεντικού τρόπου λειτουργίας.

Οι Μυητικοί Οργανισμοί δεν επιδέχονται ούτε προσαρμογές, ούτε εκσυγχρονισμούς, ούτε αλλοιώσεις. Μύηση δίδεται μόνον εκ των άνω και ποτέ από εκλεγμένο εκ των κάτω. Και σε γενικές γραμμές, όπου υπάρχουν χρηματικές συναλλαγές, εκλογικές διαδικασίες, πολιτικές συζητήσεις και αναζήτηση αξιωμάτων, το Εγρηγορός έχει διακόψει τη σύνδεση με τον Οργανισμό, και ο συνεπής με τον εαυτόν του αναζητητής, οφείλει να απομακρυνθεί άμεσα.

Αντιγράφουμε από το βιβλίο²⁷ του Gerard Encausse: «...όταν λειτουργεί με εκλογές, δεν συνδέεται σε καμία περίπτωση με το αόρατο. Σε αυτήν την περίπτωση η αρχή ύπαρξης και διάρκειάς της πηγάζει από τα μέλη και μόνο από τα μέλη. Όλη η διακυβέρνησή της γίνεται από κάτω προς τα πάνω με τις διαδοχικές επιλογές εκλογικά. Επομένως, αυτή η τελευταία μορφή Αδελφότητας μπορεί να εκδίδει, μόνο για να ενισχύσει την ύπαρξή της, καταστατικούς χάρτες και διοικητικά έγγραφα που όμως είναι κοινά σε κάθε βέβηλη κοινωνία. Ενώ τα φωτισμένα Τάγματα (που διατηρείται το χρίσμα) αναφέρονται πάντα στην αόρατη Αρχή που τα κατευθύνει».

Αυτό δεν έχει να κάνει με τις απαραίτητες εκλογικές διαδικασίες που πρέπει να έχει μία Πολιτεία. Στην Πολιτεία ο εκλέγων αποφασίζει, και οφείλει να αποφασίζει, με την ψήφο του τον τρόπο διακυβέρνησής του. Στο Μυητικό Οργανισμό, η μύηση αποδίδεται μόνον από εκείνον που την έχει λάβει διά χρίσματος από προηγούμενο κάτοχό της προκειμένου να είναι έγκυρη ως Μύηση και όχι ως διοικητική πράξη.

²⁷ «Μαρτινεζισμός, Βιλλερμοζισμός, Μαρτινισμός, Ελευθεροτεκτονισμός»

Ο Ευρωπαϊκός και παγκόσμιος
σταθμός της Ελληνικής Επανάστασης

Η Ελληνική επανάσταση του 1821 δεν ήταν άσχετη με τα σχέδια του αοράτου για την ανθρωπότητα. Πρωτίστως ήταν αποτέλεσμα μιάς Παγκόσμιας Πνευματικής έκρηξης η οποία ήδη είχε ξεκινήσει στον Ευρωπαϊκό χώρο. Η επανάσταση υπήρξε καταπίστευμα Φωτός έναντι του υπάρχοντος σκότους. Η Ευρώπη ανέκαθεν ήταν το επίκεντρο του παγκόσμιου πολιτισμού με προεκτάσεις πνευματικής αναζήτησης. Οι Έλληνες πρωτεργάτες της επανάστασης, χωρίς προφανώς να το γνωρίζουν, αποτελούσαν τους στρατιώτες του ανερχόμενου πνεύματος που πυροδοτήθηκε από τις πανευρωπαϊκές και παγκόσμιες εξελίξεις στο χώρο της πνευματικής αφύπνισης, με βάση εκείνο το βασικό νόμο της αναλογίας που θέλει το Ερμητικό αξίωμα «Τὸ πρὸς τὰ κάτω, ἀναλογεῖ τῷ πρὸς τὰ ἄνω, καὶ τὸ πρὸς τὰ ἄνω εἶναι ἀνάλογον τῷ πρὸς τὰ κάτω²⁸»

Την εποχή που οι υποδουλωμένοι Έλληνες δεν είχαν ούτε δικαίωμα πρωτοβάθμιας σχολικής εκπαίδευσης στην Ευρώπη συνέβαιναν τα εξής: Ο Jakob Böhme δημιουργούσε με τα γραπτά του ένα ολόκληρο κίνημα σκέψης. Ο Heinrich Khunrath²⁹ έγραφε το «*Αμφιθέατρο της Αιώνιας Σοφίας*» ένα μνημειώδες έργο προσωπικής μελέτης και διαλογισμού. Ο Nicolas Antoine Kirchberger, Βαρόνος του Liebistorf αλληλογραφούσε με τον Louis Claude de Saint Martin. Ο Martines de Pasqually ίδρυε τον δικό του θεουργικό Τύπο με τους Τέκτονες Ιππότες Εκλεκτούς Ιερείς του Σύμπαντος (Elus Cohen), ένα θεσμό που έμελλε να ονομασθεί Μαρτινεζισμός. Ο Louis Claude de Saint Martin³⁰ μυείτο στους Elus Cohen, ενώ αργότερα θα ξεκινούσε το δικό του προσωπικό Μυητικό σύστημα που έμελλε να σφραγίσει στο διηνεκές την Εσωτερική πορεία του Ανθρώπου και που μέχρι σήμερα

²⁸ Από το Σμαράγδινο Πίνακα του Ερμή του Τρισμέγιστου.

²⁹ Heinrich Khunrath. 1560-1605. Γερμανός γιατρός, Αλχημιστής και Καμπαλιστής

³⁰ Ο Louis Claude de Saint Martin, επονομαζόμενος Άγνωστος Φιλόσοφος, γεννήθηκε στην Αμποιάζ, στις 18/1/1743. Ήταν Δικηγόρος. Μαθητής των «Elus Cohen» του Martines de Pasqually, αποστασιοποιήθηκε αργότερα από τις διδασκαλίες του και επηρεασμένος από τις διδασκαλίες του Jakob Böhme, ίδρυσε το δικό του Μυητικό σύστημα, το οποίο πολύ αργότερα θεμελιώθηκε ως Μαρτινιστικό Τάγμα από τους Gerard Encausse (Papus) και Augustin Chaboseau.

Πραγματεία αποκατάστασης του Ορθού Λόγου

λειτουργεί με το όνομα Μαρτινισμός. Ο Jean Baptist Willermoz έφτιαχνε τους Chevaliers Bienfaisants de la Cité Sainte ή C.·.B.·.C.·.S.·., ένα σύστημα που έμεινε να ονομάζεται Βιλλερμοζισμός. Ο Swedenborg ίδρυε το δικό του μυητικό Τύπο. Ο Ivan Vladimirovich Lopukhin έγραφε για την «Εσωτέρα Εκκλησία» ένα θεσμό άκρως Μυητικό. Τα Τεκτονικά Τάγματα ιδρύονταν το ένα μετά το άλλο, ενώ αναβίωναν ή ιδρύονταν νέοι Τεκτονικοί Τύποι όπως ο Σκωτικός Τύπος, ο Τύπος του Πέτρου Μελλισηνού, ο Αναθεωρημένος Σκωτικός Τύπος, ο Αδωνιραμικός Τύπος, ο Τύπος Emmanuel Swedenborg³¹, ο Αρχέγονος Τύπος της Namur, ο Τύπος του Bordeaux, ο Τύπος του Σολομώντα (O.I.T.A.R.), ο Τύπος Filadelfi di Narbonna, ο Τύπος Montauban, ο Τύπος Αρχιτεκτόνων της Αφρικής κ.α. Αναβιώθηκε ο Τύπος Μισραΐμ (προυπήρχε ήδη πριν τον 15^ο αιώνα ως αναβίωση αρχαίου Τύπου στην Αίγυπτο) με την οικογένεια Bedarride και βρίσκουμε ήδη μία Στοά του να λειτουργεί στην ελεύθερη τότε Ζάκυνθο (αρχαιότερη γνωστή Στοά σε Ελληνικό χώρο). Ο Ettiene Marconis de Negre δημιουργούσε μαζί με τον πατέρα του τον Τύπο Μέμφις, ο οποίος πολύ αργότερα θα ενωνόταν με τον Τύπο Μισραΐμ, δημιουργώντας τον ενιαίο Μισραΐμ-Μέμφις. Τα πρώτα Γυναικεία Τυπικά έκαναν την εμφάνισή τους και υιοθετήθηκαν από Παραδοσιακούς Τεκτονικούς Οργανισμούς που δεν δέχθηκαν να υποβιβάσουν τη Γυναίκα στα ανδρικά Τυπικά. Ο Karl Von Eckartshausen έγραφε τα δικά του έργα Εσωτερισμού με σημαντικότερο το «Νεφέλη στο Αγιαστήριο».

³¹ Emmanuel Swedenborg. Γεννήθηκε στη Στοκχόλμη το 1688 και πέθανε στο Λονδίνο το 1772. Ήταν μηχανικός στην υπηρεσία του Καρόλου του XII της Σουηδίας. Εφηύρε τη μηχανική αντλία υδραργύρου. Επιβεβαίωσε την ηλιακή πηγή των πλανητών πριν από τον Buffon. Αστρολόγος και Αστρονόμος διεθνούς φήμης, επονομάστηκε και μάντης. Ενδιαφέρθηκε για την Θεοσοφία αφήνοντας πολυάριθμα γραπτά γύρω από το θέμα αυτό. Το 1720 ίδρυσε έναν Μυητικό Οργανισμό δέκα βαθμών, περιλαμβανομένων των βαθμών του ΕλευθεροΤεκτονισμού, των άλλων βαθμών των Στοών Σκωτικής προέλευσης προερχομένων από τους «Αποδεδεγμένους» Ιππότες και των βαθμών των επονομαζομένων Ιλλουμινιστικών προερχομένων από τις Αλχημιστικές και Ροδοσταυρικές Οργανώσεις των συνδεδεμένων με το Σεβάσμιο Τάγμα του Χρυσού R+C (Andrea Valentino). Έγραψε και δημοσίευσε 18 θεολογικά έργα, από τα οποία το πιο γνωστό ήταν το Heaven and Hell ή Περί ουρανού και των θαυμαστών αυτού πραγμάτων, η ερμηνεία της Αποκάλυψης του Ιωάννη, το Βιβλίο των Ονείρων, και πλήθος από μη δημοσιευμένα θεολογικά έργα.

Τον 15^ο αιώνα ιδρύεται η «Πλατωνική Ακαδημία της Φλωρεντίας» από επιφανείς προσωπικότητες του πνεύματος, από τον Cosimo de Medici, ενώ εμπνευστής της υπήρξε ο Γεώργιος Πλήθων Γεμιστός. Εκεί βρίσκουμε τους Johann Reuchlin (Καπνίων)³², Δημήτριο Χαλκοκονδύλη, Ιωάννη Αργυρόπουλο, Giovanni Pico della Mirandola³³, Marsilio Ficino³⁴, και άλλους. Στόχος της ήταν να προβάλλουν τον Πλατωνικό τρόπο μόρφωσης του ανθρώπου, πιο ελεύθερο από τον αυστηρό Αριστοτελισμό που κυριαρχούσε εκείνη την εποχή.

Με αυτήν την έκρηξη πνευματισμού να διαταράσσει την πραγματικότητα και τη ζωή όλου του πλανήτη, η Ελλάδα «δεν έπρεπε» να μείνει έξω. Η ραγδαία πνευματική εξέλιξη της ανθρωπότητας και κυρίως της Ευρώπης εκείνης της εποχής έγινε η αόρατη κινητήρια δύναμη και το αόρατο όπλο των Ελλήνων. Το «άνω» ήταν η πνευματική αφύπνιση της ανθρωπότητας. Το «κάτω» ήταν η υποδουλωμένη Ελλάδα. Και το «άνω» προερχόταν εκ των άνω.

Ό,τι συμβαίνει γύρω μας, συντελείται πρώτα στο αόρατο. Από το αόρατο προέκυψε η πνευματική επανάσταση στην Ευρώπη και από το αόρατο η υλική επανάσταση στην υποδουλωμένη Ελλάδα ως απελευθέρωση.

Το πνευματικό κίνημα δεν θα μπορούσε ποτέ να αφήσει ανεπηρέαστη την Ευρώπη και τον κόσμο της, και αυτό δεν θα μπορούσε να προχωρήσει με τον Ελληνισμό υποδουλωμένο...

³² Johann Reuchlin, (1455 - 1522) ήταν Γερμανός μελετητής Ελληνικών και Εβραϊκών έργων, λόγιος ανθρωπιστής, νομικός και ακαδημαϊκός. Οι Ιταλοί φίλοι του του είχαν δώσει το προσωνύμιο «Καπνίων», μεταφράζοντας το επώνυμό του (Rauch=καπνός στα γερμανικά) στα Ελληνικά τα οποία τόσο αγαπούσε και γνώριζε πολύ καλά και τα οποία διδάχθηκε από τους Ανδρόνικο Κοντοβλάκα στη Βασιλεία, το Γεώργιο Ερμώνυμο στο Παρίσι (με βάση τη γραμματική του Θεόδωρου Γαζή) και το Δημήτριο Χαλκοκονδύλη στη Φλωρεντία. Σπούδασε νομικά. Μετέφρασε πολλά Ελληνικά έργα στα γερμανικά, κάνοντάς τα γνωστά για πρώτη φορά στη γερμανόφωνη Ευρώπη, κυρίως έργα του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη, προάγοντας τον Αναγεννησιακό Ανθρωπισμό.

³³ Ιωάννης Πίκο Κόμης της Μιράντολα. (Giovanni Pico Conte della Mirandola, (1463–1494). Χριστιανός Μυστικιστής, Αλχημιστής και Καμπαλιστής. Από τους πρωτοπόρους στη σύνδεση Χριστιανισμού και Καμπαλά μαζί με τον Johannes Reuchlin.

³⁴ Marsilio Ficino. (1433-1499). Ήταν ένας από τους ουμανιστές φιλοσόφους που άσκησαν τη μεγαλύτερη επίδραση στην πρόιμη ιταλική Αναγέννηση, καθώς βρισκόταν σε επαφή με κάθε σημαντικό διανοούμενο και συγγραφέα των ημερών του.

Πραγματεία αποκατάστασης του Ορθού Λόγου

Ανάμεσα στα κινήματα που σημάδεψαν την ανθρωπότητα, αυτά που σημάδεψαν την αναζήτηση της προέλευσης και του προορισμού του ανθρώπου ήταν ο Γνωστικισμός και ο Ροδοσταυρισμός, αμφότερα εμπνεόμενα, επηρεαζόμενα και καθοδηγούμενα από τον Ερμητισμό. Μιλάμε για την παρακαταθήκη όλης της αρχέγονης Γνώσης η οποία όπως προείπαμε, διαδιδόταν μέσω διαφόρων διαύλων. Από αυτά προήλθαν μέσω του Γνωστικισμού και του Ροδοσταυρισμού οι σημερινές ατραποί του Τεκτονισμού και του Μαρτινισμού.

Παρουσίαση για την επανάσταση του 1821

Ο Ερμητισμός

Ο Ερμητισμός αποτελεί τη σπονδυλική στήλη του Εσωτερισμού. Σε αυτόν ανάγονται, από αυτόν έλκονται, εμπνέονται και σε αυτόν αναφέρονται όλες οι προσπάθειες του ανθρώπινου γένους για την αποκατάσταση του Ορθού Λόγου του ανθρώπου

Η Αλχημεία ως τέχνη μελέτης των χυμών η οποία αναλογικά μας μεταφέρει στη μελέτη του ίδιου του ανθρώπου, η Αστρολογία με τη μελέτη της επίδρασης της κίνησης των άστρων, τα Ταρώ³⁵ που είναι από τις τελειότερες παρακαταθήκες εσώτερης Γνώσης, η Μαγεία, όχι ως ιδιοτελής εκμετάλλευση του ανθρώπινου πόνου αλλά ως ενέργεια ένωσης του θείου με τον άνθρωπο, είναι η Ερμητική παρακαταθήκη. Οι βάσεις του Ερμητισμού ανάγονται στην πλέον πολυσυζητημένη προσωπικότητα όλων των εποχών, τον Ερμή τον Τρισμαέγιστο, ο οποίος

³⁵ Η προέλευση της λέξης είναι απολύτως Ελληνική και προέρχεται από την χρήση του σταυρού με το P στο άνω μέρος και το A και Ω δεξιά και αριστερά (Εγώ είμι τὸ A καὶ τὸ Ω, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ὦν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὁ παντοκράτωρ. [Αποκάλυψη Ιωάννου, 1-8]). Από αυτό το A και Ω προέρχεται και ο ονομαζόμενος «αρχέγονος ἦχος του σύμπαντος» «IAΩ» του Γνωστικισμού.

ταυτίζεται σύμφωνα με του περισσότερους με το Θεό Ερμή των Ελλήνων.

Ερμητισμός είναι το σύνολο της φιλοσοφίας που μας κληροδότησε. Δεν έχει καμμία σχέση με τα συμβατικά είδη γνώσης, αφού μας οδηγεί στο να διαχωρίζουμε αυτό που ξέρουμε με αυτό που νομίζουμε ότι ξέρουμε. Η γνώση αυτή είναι εσωτερική, προσωπική και όχι εγκυκλοπαιδική διότι σχετίζεται με το πυρήνα της ύπαρξής μας. Ταυτόχρονα όμως, ο Ερμητισμός είναι και η επιστήμη που ασχολείται με την ερμηνεία ιερογλυφικών και συμβόλων του αρχαίου κόσμου. Τόσο η Ερμητική όσο και η Πυθαγόρεια παράδοση, στηρίζονται στη διδασκαλία που γίνεται μέσω μύθων, αλληγοριών και συμβόλων.

Σύμφωνα με όλες τις αρχαίες πνευματικές πηγές ο Ερμής ο Τρισμέγιστος βασίλευσε στην αρχαία Αίγυπτο πολύ πριν από την κλασική ελληνική αρχαιότητα. Στον Ερμή αποδίδεται η δημιουργία του έναρθρου λόγου, της γλωσσικής απεικόνισης (γραφής), της αριθμητικής, της γεωμετρίας, της αστρονομίας, της μουσικής, της σωματικής υγείας, της σωματικής έκφρασης (χορός), της γλυπτικής και πολλών άλλων.

Από αυτόν μνήθηκε το Αιγυπτιακό ιερατείο το οποίο κατόπιν βάσει των γραπτών του, δίδασκε στους μύστες τη γνώση του κόσμου. Τα βιβλία του έφεραν το όνομά του (Ερμητικά) κι άλλοι έλεγαν πως ήταν 20.000 (Ιάμβλιχος) και άλλοι 36.000 (Μανέθων) και περιείχαν μαγεία, φιλοσοφία, αστρολογία, ιατρική και αλχημεία, που κατά το Μεσαίωνα ονομάστηκε «Ερμητική». Πολλά από τα βιβλία του Ερμή, καταστράφηκαν από τη πυρκαγιά στη βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας, όπου φυλάγονταν και έτσι, το βαθύτερο νόημα στις διδασκαλίες για τη πνευματική εξέλιξη του ανθρώπου καθώς και οι πρακτικές που ακολουθούσαν

Πραγματεία αποκατάστασης του Ορθού Λόγου

οι μνημένοι σε αυτές, παραμένει (στο μεγαλύτερο μέρος του) μέχρι σήμερα άγνωστο.

Σήμερα έχουμε ως παρακατήθηκη του Ερμητισμού το «Κυμβάλειον» και ορισμένα Ερμητικά κείμενα.

Ο Γνωστικισμός

Αν ο Ερμητισμός είναι η σπονδυλική στήλη του διεθνούς Εσωτερισμού, ο Γνωστικισμός είναι αυτός που αποτέλεσε διαχρονικά το συνδυαστικό κρίκο μεταξύ του Ερμητισμού που είναι η πηγή της αρχέγονης Γνώσης και των νεοπλατωνιστών, με τον πρωταρχικό και αυθεντικό Χριστιανισμό, το κίνημα του Jacob Böhme (που εξελίχθηκε ως Μαρτινισμός), της Μαγείας του Μεσαίωνα, του Παραδοσιακού Ελευθεροεκτονισμού, και του κινήματος των Ροδοσταύρων. Ως κίνημα ξέφυγε από τα στενά όρια της Θρησκείας, ενώ έγινε κοινός παρανομαστής κάθε Θρησκείας. Ασφαλώς σε αυτόν ενσωματώνεται και ο Χριστιανισμός ως καθαρή, αναθεωρημένη και φιλτραρισμένη γνώση, μυστική και διδακτική της καθαρής και αυθεντικής ρίζας.

Εμπνεόμενος από τον Αποκαταστάτη Λόγο λειτουργεί προς την κατεύθυνση της πλήρους αποκατάστασης του ανθρώπου ως Θείου Λειτουργού.

Η έκρηξη του σύγχρονου Γνωστικισμού οφείλεται στην «τυχαία» ανακάλυψη των Γνωστικών κειμένων στο Nag Hammadi το 1945³⁶.

³⁶ Το *Ναγκ Χαμμάντι* είναι το όνομα μιάς τοποθεσίας στην έρημο της Αιγύπτου όπου έγινε η ανακάλυψη δώδεκα κωδίκων με πάνω από πενήντα κείμενα μέσα σε ένα σφραγισμένο πήλινο σκεύος. Τα κείμενα είναι στην Κοπτική και αποτελούνται από Γνωστικές πραγματείες, τρία έργα που προέρχονται από το *Corpus Hermeticum* του Ερμή του Τρισμέγιστου, καθώς και μιά μετάφραση αποσπάσματος της Πολιτείας του Πλάτωνα. Το σύνολο των κωδίκων θεωρείται ότι είναι μέρος της βιβλιοθήκης ενός μοναστηριού από εκείνα που διοικούσε ο Άγιος Παχώμιος, ο οποίος θέλησε να διασώσει μερικά από τα κείμενά τους όταν η Καθολική Εκκλησία αύξησε τις διώξεις των αιρετικών. Τα περισσότερα, αν όχι όλα, από τα κείμενα του *Ναγκ Χαμμάντι* είναι μεταφράσεις Ελληνικών κειμένων – με πιο διάσημα ανάμεσά τους το Ευαγγέλιο του Θωμά και τις πραγματείες περί Ψυχής. Μετά την πλήρη δημοσίευση των κειμένων πολλά από τα κείμενα του *Ναγκ Χαμμάντι* που αποδίδονται στον Ιησού ταυτίστηκαν με κείμενα του παπύρου Οξυρρύγχου, που είχε ανακαλυφθεί το 1898, ενώ άλλα αποσπάσματα αναγνωρίστηκαν ως πρώιμες Χριστιανικές πηγές. Η Βιβλιοθήκη του *Ναγκ Χαμμάντι* είναι ένα μνημείο που φωτίζει όχι μόνον τα πρώτα Χριστιανικά χρόνια, αλλά και τη Γνωστική Σκέψη

Ο Γνωστικισμός αποδίδει ιδιαίτερη σημασία στη γνώση της κοσμογονίας προκειμένου ο μελετητής να κατανοήσει από πού έρχεται, πού βρίσκεται και προς τα πού οδεύει.

Το βασικό του πιστεύω είναι ότι το κακό προήλθε από την υποβάθμιση του καλού μέσω της «πτώσης» που περιγράψαμε στην αρχή του έργου. Αυτό δημιούργησε μία σειρά οντοτήτων που κυβερνούν τον υποβαθμισμένο πνευματικά (συγκριτικά με την απαρχή της δημιουργίας) υλικό κόσμο και από αυτές τις οντότητες οφείλει ο άνθρωπος να ξεφύγει μέσω της Γνώσης και της Πίστης στον Αποκαταστάτη Ενσαρκωθέντα Λόγο Ιησού Χριστό.

Τα ευρήματα του Nag Hammadi

Ο σύγχρονος Γνωστικισμός προέρχεται από τον Jules Doine1³⁷ ενώ έλαβε μέσω του Jean Bricaud³⁸ Αποστολική διαδοχή και λειτουργεί ως

που ζει και ανθεί, παρ' ό,τι υπόγεια, εδώ και τουλάχιστον δεκαπέντε αιώνες. Τα περισσότερα χειρόγραφα κατέληξαν στα χέρια ενός μονόφθαλμου μικροαπατεώνα, κάτοικου του αλ-Κασρ που πήγε στο Κάιρο συνοδευμένος από γνωστό έμπορο αρχαιοτήτων, πούλησε ό,τι είχε φέρει μαζί του στο Φωκίωνα Τάνο, παλαιοπώλη και ξαναγύρισε στο χωριό να φέρει και ό,τι άλλο μπορούσε. Το μεγαλύτερο μέρος του Κώδικα Ι μεταφέρθηκε εκτός Αιγύπτου από έναν Βέλγο έμπορο αρχαιοτήτων που προσπάθησε επανειλημμένα να τον πουλήσει στις ΗΠΑ. Αργότερα η χήρα του πούλησε τον Κώδικα στο Ινστιτούτο Γιούνγκ της Ζυρίχης γι' αυτό και ετούτος είναι γνωστός ως Κώδικας Γιούνγκ. Επιστράφηκε στο Κάιρο κατά τμήματα μετά τη δημοσίευσή του, για φύλαξη στο Κοπτικό Μουσείο. Στο μεταξύ το αιγυπτιακό Υπουργείο Αρχαιοτήτων κατέσχεσε τη συλλογή Τάνο, για να εμποδίσει την πώλησή της εκτός της χώρας. Όταν πήρε την εξουσία ο Νάσερ, ολόκληρη η συλλογή εθνικοποιήθηκε, με αντίτιμο, συμβολικά, 4000 λιρών. Σήμερα πλέον η Βιβλιοθήκη Ναγκ Χαμμάντι, με όλους της τους Κώδικες, φυλάσσεται στο Κοπτικό Μουσείο.

³⁷ Ο Jules-Benoît Stanislas Doine1 du Val-Michel, (1842-1902) επίσης γνωστός απλά ως Jules Doine1 ή Tau Valentin II ήταν ιδρυτής της πρώτης Γνωστικής εκκλησίας στη σύγχρονη εποχή

Πραγματεία αποκατάστασης του Ορθού Λόγου

παρακαταθήκη του γνήσιου Χριστιανισμού με τη μορφή εκκλησίας (σύμφωνα με την αρχαιοελληνική έννοια του όρου) χωρίς τις παρεμβολές ή προσαρμογές που η επίσημη Εκκλησιαστική ιεραρχία ενσωμάτωσε. Ακολουθεί μία Μυητική και Εσωτερική Ατραπό, εμπνευσμένη από τα Αρχαία και νεώτερα Μυστήρια. Αναγνωρίζεται στον Παντοκράτορα Λόγο και συνδέεται Εγρηγοριακά με τον Παράκλητο (το Άγιο Πνεύμα). Δεν αναγνωρίζει όρια στην αναζήτηση της Αλήθειας και δέχεται στους κόλπους της άνδρες και γυναίκες οποιασδήποτε Πίστης, Φυλής ή Θρησκείας.

Όλες οι σχολές του Γνωστικισμού παρουσιάζουν έναν κοσμολογικό μύθο, που προκύπτει από τη σύνδεση θεμάτων που προϋπάρχουν στο Ιράν, την Ελλάδα ή την Ιουδαία, με Χριστιανικές αναφορές. Οι μύθοι αυτοί, αν και διαφέρουν από σχολή σε σχολή, περιλαμβάνουν τρεις φάσεις:

1. Μία αρχική απροσδιόριστη μονάδα (το Πλήρωμα) απ'όπου εκπορεύονται από έναν αρχικό και ακατάγνωστο Θεό, ζεύγη ουρανίων όντων (οι «Αιώνες» ή «Eones»³⁹).
2. Την Πτώση ενός ή περισσοτέρων όντων έξω από αυτή τη μονάδα, με επακόλουθο τη γέννηση ενός κακοποιού θεού του (Ιαλδαβαώθ ή “κακού δημιουργού”) που, άμεσα ή μέσω των συνεργατών του (Άρχοντες), δημιούργησε τον υλικό κόσμο. Ο

³⁸ Jean (ή Joanny) Baptiste Bricaud. (1881-1934). Γάλλος μελετητής του εσωτερισμού. Γεννήθηκε στις 11/2/1881, και προορισμένος από την οικογένειά του να γίνει ιερέας, μπήκε στα σεμινάρια του Meximieux. Εξαιτίας του ζήλου και της εξυπνάδας του διακρίθηκε για την εμπάθουση των σπουδών του και τη μόρφωσή του. Η Εκκλησία της Ρώμης όμως δεν συμφωνούσε με την προσωπικότητά του και έτσι εγκατέλειψε τα πάντα το 1897. Μετά από μία σύντομη δραστηριότητα στο πολιτικο-μορφωτικό πεδίο συμμετείχε στο κίνημα αφύπνισης του Γνωστικισμού, υπερέχοντας σε έργα και βάθος σκέψης. Το 1912 ο Monsignor (Αρχιερέας) Giraud, Επίσκοπος της Γκαλικανικής Εκκλησίας, τον ορίζει Ιερέα μεταδίδοντάς του την Αποστολική διαδοχή, αργότερα δε καθιερώθηκε Επίσκοπος. Με αυτόν τον τρόπο αποδόθηκε στο Γνωστικό ρεύμα η διαδοχή που της έλειπε. Πέθανε στις 21 Φεβρουαρίου 1934. Εξ αιτίας της συνεισφοράς και συμβολής του στο Γνωστικισμό, τα βέλη των συκοφαντών και διαβολών της Γνωστικής Εκκλησίας σχετικά με την Αποστολική κανονικότητά της, κατευθύνθηκαν επάνω του. Η Γνωστική Εκκλησία δύναται, χάρις στον Jean Bricaud, να βεβαιώσει σήμερα ότι κατέχει τη μακρινή διαδοχή της Εκκλησίας της Αντιοχείας.

³⁹ Ένας από τους «Αιώνες» ήταν και ο Χριστός. Ο όρος δεν αφορά τη χρονική έννοια.

“Δημιουργός” αυτός (*Ιαλδαβαώθ*) ήταν επικεφαλής των Αρχόντων, κυβερνητών του φυσικού κόσμου. Τα ανθρώπινα σώματα, αν και περιέχουν το κακό στην ύλη τους, περιέχουν επίσης και έναν θείο σπινθήρα ή πνεύμα που προέρχεται από την Πηγή, τη θείκη πηγή εκπόρευσης όλων των πραγμάτων.

3. Η παρουσία ενός θείου σπινθήρα μέσα στον άνθρωπο, ο οποίος μπορεί να ενεργοποιηθεί, επιτρέποντας σε μερικούς ανθρώπους να ανέλθουν από τον πεπερασμένο κόσμο της ύλης στον κόσμο των Αρχών.

Οι άνθρωποι σύμφωνα με το Γνωστικισμό χωρίζονται σε τρεις κατηγορίες:

1. Τους **πνευματικούς** που είναι οι μόνοι που είναι πράγματι σε θέση να φθάσουν στη Γνώση την απαραίτητη, προκειμένου να επανεμψυχωθεί ο θείος σπινθήρας.
2. Τους **ψυχικούς** που εν μέρει μόνον και με μεγάλη δυσκολία μπορούν να προσεγγίσουν στη Γνώση (*αποτυγχάνοντας τελικά, σύμφωνα με μερικές σχολές*)
3. Τους **υλικούς**, δηλ. στους ανθρώπους που είναι τόσο δεμένοι με την ύλη, ώστε παραμένουν για πάντα αποκλεισμένοι από τη Γνώση.

Για τους Γνωστικούς, η σωτηρία έρχεται από τη Γνώση. Ωστόσο, ο Γνωστικισμός είναι ταυτόχρονα και μία «θρησκεία της απολυτρώσεως».

Ο Ροδοσταυρισμός

Ο Ροδοσταυρισμός είναι ιδιότητα που οφείλεται στο ομώνυμο κίνημα του 17^{ου} αιώνα, και κατακτάται στο τέλος της Τεκτονικής και κυρίως της Μαρτινιστικής πορείας και ουδέποτε ως Τάγμα καθότι οι Ροδόσταυροι του παρελθόντος ουδέποτε άφησαν Τυπικά ή ξεχωριστές διδασκαλίες.

Το Ροδοσταυρικό Εγρηγορός εμπεριέχεται στα Εγρηγορότα των Παραδοσιακών Ταγμάτων του Τεκτονισμού και του Μαρτινισμού. Ο αληθής Ροδόσταυρος σύμφωνα με τον Heinrich Khunrath είναι ένας θεραπευτής στο απέραντο νοσοκομείο του κόσμου. Η ανάληψη τού αρχέγονου πνευματικού λειτουργήματος του ανθρώπου – δια της ορθής

Πραγματεία αποκατάστασης του Ορθού Λόγου

χρήσεως τού Λόγου, αυτού του πανίσχυρου πνευματικού οργάνου δράσεως – θα μπορούσε να νοηθεί ως «Ροδοσταυρισμός». Με άλλα λόγια, ο αληθής και ορθώς νοούμενος Ροδοσταυρισμός θα μπορούσε να θεωρηθεί ως η κατάληξη ή η πραγμάτωση του Τεκτονισμού και του Μαρτινισμού. Στα Ροδοσταυρικά Μανιφέστα τού 1611 αναφέρεται ρητώς ότι «έργο μας είναι η θεραπεία ασθενών, και μάλιστα δωρεάν».

Ροδόσταυροι εμφανίζονται, ήδη, από την εποχή των Αποστόλων του Χριστού. Αποστολή τους ήταν να ενώσουν την Αρχαία Αιγυπτιακή-Ιουδαϊκή Μύηση του Ρόδου, διατηρημένη ήδη από τους Εσσαίους, με τη Μύηση του Σταυρού, που ενσωμάτωσε τη Διδασκαλία του Ιησού.

Πολύ πριν την εμφάνιση των πρώτων Ροδοσταυρικών κινήσεων (16^{ος}, 17^{ος} αιώνας), η ανθρωπότητα ήδη είχε μπει στη διαδικασία αναζήτησης της πνευματικής της πορείας. Κατά την αρχή του 17^{ου} αιώνα η ανθρωπότητα ζούσε μία τεράστια διεύρυνση γνώσης. Το Ροδοσταυρικό κίνημα που άρχισε να δημιουργείται αποτέλεσε τον κρίκο σε μία αλυσίδα που συνέδεε τη Βαλεντιανή Γνώση⁴⁰ η οποία περνούσε από τους Καθαρούς, τους Αλχημιστές, το μυστικισμό του Μεσαίωνα, τους νεοπλατωνιστές και τον Παράκελσο⁴¹. Διάφοροι κύκλοι μελετητών και αναζητητών της Εσώτερης Αλήθειας, προσπάθησαν να δημιουργήσουν ένα κίνημα που θα δημιουργούσε τη γενική μεταρρύθμιση του κόσμου και θα έδινε νέα πνευματική ώθηση στη σκέψη της ανθρωπότητας. Ειδικά μάλιστα τον κόσμο της εποχής εκείνης, όπου οι θρησκευτικές διαμάχες διαδεχόντουσαν η μία την άλλη, η Εκκλησία είχε διεκδικήσει και

⁴⁰ Από το όνομα του Βαλεντίνου. Αφορά τη Γνώση του 2ου και 3ου αιώνα μ.Χ. Ο Βαλεντίνος (ή Ουαλεντίνος) ήταν Αιγύπτιος Γνωστικός του 2ου μ.Χ. αιώνα κορυφαίος εκπρόσωπος του Χριστιανίζοντος Γνωστικισμού, ιδρυτής του Βαλεντινισμού. Καμία σχέση με το Γερμανό Αλχημιστή Βασίλειο Βαλεντίνο του 15^{ου} αιώνα.

⁴¹ Ο Θεόφραστος Παράκελσος (1493-1541) ήταν ένας από τους μεγαλύτερους αλχημιστές, αστρολόγους, και αποκρυφιστές όλων των εποχών. Το πραγματικό του όνομα ήταν Θεόφραστος Μπόμβαστ φον Χοενχάιμ (Theophrastus Bombastus von Hohenheim).

κερδίσει πολιτική εξουσία, η φεουδαρχική αντίληψη καταπίεζε και ο άνθρωπος βρισκόταν στο επίκεντρο δύσκολων καταστάσεων από τη μία, αλλά με την εσώτερη ελπίδα ότι κάτι θα αλλάξει. Οι φωτισμένοι της εποχής εκείνης μιλούσαν ήδη για την έλευση μίας Νέας Εποχής.

Η «δημόσια» εμφάνιση των πρώτων Ροδοσταύρων συνέβη το 1614 περίπου, όταν κυκλοφόρησε το μανιφέστο «Fama Fraternitatis», μιας άγνωστης μέχρι τότε Αδελφότητας του *Ρόδου και του Σταυρού*. Λίγο αργότερα ακολούθησε ένα άλλο μανιφέστο με τίτλο «Confessio Fraternitatis R+C» ή «Ομολογία της Αδελφότητας των Ροδοσταύρων». Το 1616 έκανε την εμφάνισή του άλλο ένα βιβλίο ανώνυμου συγγραφέα με τίτλο «Οι Χυμικοί⁴² Γάμοι του Κρίστιαν Ροζενκρόυτς». Θεωρήθηκε ότι ανήκε στον Βαλεντίν Αντρέα ο οποίος βάσισε το έργο του στο γάμο του Φρειδερίκου του Ε' Πρίγκηπα τη Ρηνανίας με την Ελισάβετ Στιούαρτ κόρη του Ιάκωβου του Α' της Αγγλίας.

Ο Ροδοσταυρισμός, ως σχετικά σύγχρονος Εσωτεριστικός θεσμός άντλησε το έργο του και τις διδασκαλίες του από:

- ✓ το Γνωστικισμό
- ✓ τον Ερμητισμό και
- ✓ την ανεξάντλητη Δυτική εσωτερική παράδοση, τις αξίες, τις γνώσεις και τα ιδανικά, με τα οποία προσδοκά, να ανοίξει το δρόμο για τη Μυητική πραγμάτωση.

Ο Ροδοσταυρισμός αποτελεί γενικότερο τρόπο σκέψης. Εισήγαγε τις βασικές του αρχές στους πρόδρομους του Ελευθεροτεκτονισμού, ασχέτως του εάν ο τελευταίος δεν διατήρησε σε όλα τα Τάγματα και όσο θα έπρεπε σε όλες του τις μορφές το Μυσταγωγικό του χαρακτήρα, ενώ παράλληλα επηρέασε τους βασικούς εμπνευστές του Μαρτινισμού. Σήμερα υπάρχουν λίγοι δυστυχώς Τεκτονικοί Οργανισμοί οι οποίοι διατηρούν τις βασικές αρχές της Ροδοσταυρικής Μυσταγωγικής Παράδοσης.

Σημ: Από τον ίδιο συγγραφέα και διατιθέμενο από τις ίδιες ιστοσελίδες οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να προμηθευθούν την αναλυτική ιστορία των Ροδοσταύρων στο: «*Η ιστορία του Ροδοσταυρικού κινήματος*», καθώς και το «*Το μυστήριο του Ρόδου και του Σταυρού*», όπου παρουσιάζεται η επιτομή της Φιλοσοφικής προσέγγισης του Ροδοσταυρικού ιδεώδους.

⁴² Χυμικός με «υ» διότι η *Αλχημεία* θεωρείται η τέχνη των χυμών.

Ο Ελευθεροτεκτονισμός

Ο Τεκτονισμός ή Ελευθεροτεκτονισμός αποτελεί μαζί με το Μαρτινισμό και το Ροδοσταυρισμό, κλάδο του Δυτικού Εσωτερισμού, δηλαδή της «επιστήμης» εκείνης η οποία ανέλαβε μετά την πτώση του ανθρώπου, την αποκατάσταση του Ορθού του Λόγου. Δεν ασχολείται με τα καθημερινά του προβλήματα ή τις ανάγκες του, όπως πιστεύουν ή διαδίδουν πολλοί, αλλά με την αναζήτηση απαντήσεων στα πανάρχαια ερωτήματά του: «Ποιος είμαι;», «Από πού έρχομαι;» και «Πού πηγαίνω;».

Βασική του επιδίωξη είναι η οικοδόμηση του προσωπικού Ναού του Τέκτονα ή της Τεκτονίδας. Ο καθένας μας είναι ένας Ναός. Ο Τεκτονισμός, ασπαζόμενος τις θεωρίες του Εσωτερισμού και του Ερμητισμού γενικά, θεωρεί ότι ο Παγκόσμιος Ουράνιος Ναός με την τελειότητά του ως δημιουργήμα του Αιώνιου Θεού, δύναται διά του νόμου της αναλογίας να επηρεάσει τον προσωπικό Ναό του κάθε ανθρώπου ξεχωριστά, εφόσον ο ίδιος το επιθυμεί. Αυτό δύναται να επιτευχθεί διά της μεσολαβήσεως του μνητρικού χρίσματος, των Τυπικών, του Τεκτονικού Ναού και της προσωπικής προσπάθειας του κάθε Τέκτονα.

Ο Νόμος της αναλογίας που εφαρμόζεται σε όλους τους Μνητρικούς Οργανισμούς είναι βασικός για την επίτευξη των σκοπών του Εσωτερισμού.

Όπως και σε όλους τους Μνητρικούς Οργανισμούς, η περιουσία του είναι τα Τυπικά του και οι απορρέουσες από αυτά διδασκαλίες. Ο Τεκτονισμός θεωρεί ότι ο άνθρωπος, εφόσον απαλλαγεί από τα πάθη του, μετασηματίζεται σε πνευματικό ον και ομοιοκραδαίων με την αρμονία του Σύμπαντος επηρεάζει τον κραδασμό του περιβάλλοντός του. Έτσι δεν οικοδομείται μόνον ο προσωπικός του Ναός αλλά και όλη η κοινωνία που τον περιβάλλει. Εργάζεται, όπως και όλος ο Εσωτερισμός μέσω της αρκοστοιχίδας V.I.T.R.I.O.L. κατευθύνει τον άνθρωπο να

ψάξει μέσα του και όχι έξω από αυτόν, για να βρεί τη Γνώση, την Αλήθεια και τις απαντήσεις που αναζητά. Ο εκγκυκλοπαιδισμός, και οι πληροφορίες αποτελούν ένα παράθυρο προς την Αλήθεια αλλά δεν οδηγούν σε αυτήν, αφού καθίστανται άχρηστες εάν δεν συνοδεύονται από τον προσωπικό διαλογισμό και τη θυσία του κατώτερου εγώ. Έτσι ο Μυημένος αποκαθιστά τον Ορθό του Λόγο ως ομοιοκραδαίνοντα με τον Θείο.

Ο Τέκτων είναι οικοδόμος του Ναού του Σύμπαντος μέσω της διόρθωσης του δικού του προσωπικού Ναού.

Ο Μαρτινισμός

Πώς θα μπορούσε ο άνθρωπος να αποκαταστήσει τον Ορθό του Λόγο, εάν δεν εξασφάλιζε την επικοινωνία με την πηγή του Λόγου αυτού. Εάν ο Τεκτονισμός έχει ως σκοπό την οικοδόμηση του Ναού που ο καθένας έχει εντός του και που ο ίδιος είναι Ναός, από την άλλη και παράλληλα με αυτόν, ο Μαρτινισμός δίδει τις προϋποθέσεις της επαφής με το Θείο, αφού ο κάθε άνθρωπος διαθέτει εκείνη τη Θεία σπίθα εντός του η οποία αφυπνίζεται μέσω του διαλογισμού, της μελέτης και της επαφής με το κατάλληλο Εγρηγορός.

Ο Μαρτινισμός είναι ένα σύστημα που επιδιώκει να ανυψώσει τον άνθρωπο πάνω από τις υλικές απαιτήσεις και να διεισδύσει στους λεπτούς και αόρατους κόσμους. Το Μαρτινιστικό Τάγμα είναι ένα Τάγμα «Μυστικιστικό».

Πραγματεία αποκατάστασης του Ορθού Λόγου

Ο Μαρτινισμός είναι ένα σύστημα που θεμελίωσε ο Louis Claude de Saint Martin, στη Γαλλία κατά τα τέλη του δεκάτου ογδόου αιώνα, βασιζόμενος σε δύο προγενέστερες μνητικές παραδόσεις:

✓ των Ιπποτών Τεκτόνων Εκλεκτών Κοέν του Σύμπαντος του Martines de Pasqually.

✓ της θεοσοφικής διδασκαλίας του Jacob Böhme.

Έλαβε μορφή Τάγματος από τους Gerard Encausse (Papus)⁴³ και Augustin Chaboseau⁴⁴ οι οποίοι ίδρυσαν το πρώτο Ύπατο Συμβούλιο του Μαρτινιστικού Τάγματος μαζί με τους: Stanislas de Guaita, Josephin Péladan, Lucien Chamual (Lucian Mauchel), Paul Sedir (Yvon Le Loup), Maurice Barrés, Lulien Legay, Georges Montière, F.Ch. Barlet (Albert Faucheu), και Burget.

Ο Μαρτινισμός είναι ένα Τάγμα πνευματικής Ιπποσύνης. Ο ζηλωτής της Μαρτινιστικής ατραπού, γνωρίζει ότι επιδιώκει να καταστεί ένας Ιππότης ενός Πνευματικού Ιπποτικού σώματος Μυστικιστικής Ιπποσύνης. Γνωρίζει ότι ως τέτοιος Ιππότης οφείλει να συντρέχει να παρηγορεί να αγαπά να μην ψεύδεται ούτε να επιθυμεί το κακό κανενός. Απευθύνεται σε εκείνους ή εκείνες που επιθυμούν με τη συμμετοχή τους να θέσουν τον εαυτό τους μέσα από μία διαδικασία φώτισης και αυτοβελτίωσης σε πειθαρχία με τον Ανώτερο εαυτό, ακολουθώντας σταθερά την οδό της πνευματικής τους «επανενωμάτωσης». Είναι η μνητι-

⁴³ Ο Gerard Analect Vincent Encausse, όπως ήταν το πραγματικό του όνομα, γεννήθηκε στις 13 Ιουλίου του 1865, στην Κορόνη της Ισπανίας, από Γάλλο πατέρα και Ισπανίδα μητέρα. Υπήρξε Τέκτων, Μαρτινιστής και Γνωστικός (Tau Vincent). Επίσης εξαιρετικός ιατροφιλόσοφος, γιατρός και θεραπευτής, σωμάτων και ψυχών, εφαρμόζοντας όλες τις μεθόδους της ιατρικής (αλλοπαθητική, ομοιοπαθητική, ενεργειακή, πνευματική κλπ), αναλόγως της περιπτώσεως και του επιπέδου του προβλήματος. Το 1914 ξεκίνησε ο 1^{ος} Παγκόσμιος Πόλεμος, κατά τον οποίο αφιερώθηκε στην περίθαλψη των ασθενών του πολέμου. Δύο χρόνια μετά την έκρηξη του πολέμου, το 1916, αποσαρκώθηκε σε ηλικία 51 ετών, όρθιος ως στρατιώτης, κατά την εκπλήρωση του καθήκοντός του προς την Πατρίδα του, αφού προσβλήθηκε από φυματίωση, λόγω των κακουχιών στο μέτωπο, όπου υπηρετούσε ως Αρχίατρος στα στρατιωτικά κινητά νοσοκομεία.

⁴⁴ Augustin Chaboseau. (1868-1946). Τέκτων και Μαρτινιστής. Μετά το θάνατο του Papus, μαζί με άλλους Μαρτινιστές, ίδρυσε το «Παραδοσιακό Μαρτινιστικό Τάγμα», του οποίου Τάγματος ο τίτλος έγινε, δυστυχώς, αργότερα αντικείμενο σφετερισμού από άλλη Οργάνωση... Σήμερα λειτουργεί με τον τίτλο: «Μαρτινιστικό Τάγμα των κάτω χωρών»

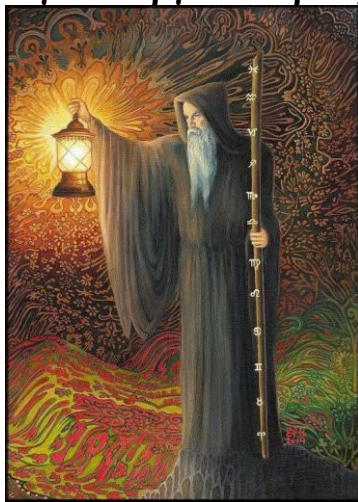
κή οδός που προκύπτει από τις υποδείξεις και τη διδασκαλία του Louis Claude de Saint Martin, του προηγμένου Διδασκάλου του Martines de Pasqually, καθώς και εκείνη του Jacob Böhme.

Ο Louis Claude de Saint Martin είχε διαχωρίσει τους ανθρώπους σε 4 κατηγορίες:

1. Άνθρωπος του Ρεύματος (ο οποίος άγεται και φέρεται από τις καταστάσεις και ισορροπίες της καθημερινής ζωής).
2. Άνθρωπος της Επιθυμίας (ο οποίος διαισθάνεται την θεία φύση εντός της ανθρώπινης φύσης).
3. Νέος Άνθρωπος (πρόκειται για τον αναγεννημένο άνθρωπο).
4. Άνθρωπος Πνεύμα (ο αποκατεστημένος άνθρωπος ως θείος λειτουργός).

Μέσω της Μαρτινιστικής Μύησης ο άνθρωπος επιθυμεί να καταστεί από «άνθρωπος του ρεύματος» ένας «άνθρωπος-πνεύμα».

Το Μεγάλο Έργο. Ο Ορθός Λόγος

Το Μεγάλο Έργο το οποίο νοείται ως έργο της προσωπικής μεταστοιχείωσης σε Ον όπου κυριαρχεί το «είναι» αντί του «φαίνεσθαι», μέσω των ατραπών του Δυτικού Εσωτερισμού αποτέλεσε το στόχο του ανθρώπου που υποψιαζόταν την θεϊκή του καταγωγή.

Πραγματεία αποκατάστασης του Ορθού Λόγου

Ο Ανατολικός Εσωτερισμός, ακολουθεί έναν άλλο (με ίδιους σκοπούς) διαφορετικό και σεβαστό δρόμο ο οποίος ταιριάζει περισσότερο στην ιδιοσυγκρασία των ανθρώπων εκείνων.

Τα πάντα στο Σύμπαν, στη Δημιουργία, λειτουργούν με βάση νόμους. Οι νόμοι είναι έκφραση του Δημιουργού του ίδιου και κάθε δράση του αοράτου προς την κατεύθυνση της αποκατάστασης που περιγράφουμε είναι έκφραση της επιθυμίας του Δημιουργού.

Οι Μύστες οι οποίοι πρωτοστάτησαν στη δημιουργία των Μυητικών Οργανισμών έδρασαν ως καταπιστευματοδόχοι αυτής της Παράδοσης. Πάντοτε με τη βοήθεια εκείνων που δρούσαν και δρουν εν αγνοία της αποστολής που έχουν «κληθεί» να διακονήσουν, μετέχοντας σε ένα θείο σχέδιο το οποίο ξεδιπλώνεται σταδιακά και σταθερά και στο οποίο συμμετέχουν με το έργο τους.

Ας λάβουμε υπόψη επιπλέον ότι ενίοτε βλέπουμε να διαταράσσεται η λειτουργία κάποιου αυθεντικού Μυητικού Οργανισμού. Και δεν εννοούμε τους Οργανισμούς εκείνους που ούτως ή άλλως γεννήθηκαν για να εξυπηρετήσουν ματαιοδοξίες και ιδιοτροπίες κάποιων. Εννοούμε αυθεντικούς Μυητικούς Οργανισμούς με μυητική διαδοχή από Μύστες. Η διαταραχή αυτή, πρέπει να γνωρίζουμε, αποκαλυπτόμενη ενδυναμώνει τελικώς τη λειτουργία τους, διότι ξεκαθαρίζει τον οργανισμό από εκείνους που απέτυχαν στο σκοπό τους, παρότι συμμετείχαν σε αυτόν. Ξεχωρίζοντας τους Μυητικούς Οργανισμούς πρέπει να λάβουμε υπόψη το Εγρηγορός κάτω από το οποίο λειτουργούν. Και δεν είναι ίδια όλα τα Εγρηγορότα. Υπάρχουν πνευματικά Εγρηγορότα τα οποία είναι ζώσες αόρατες οντότητες που εκφράζονται μέσω αυθεντικών Μυητικών Οργανισμών, και άλλα που είναι απλά κελύφη των οποίων η ζωή, όπως ήδη περιγράψαμε, διαρκεί όσο και η ύπαρξη των επίγειων συνδέσμων τους.

Κάθε μυημένος πρέπει να γνωρίζει ότι μέρος της ελπίδας της ανθρωπότητας εναπόκειται στον ίδιον. Εξαιτίας αυτού δεν έχει δικαίωμα να αποτύχει. Κατέχει μία δύναμη και πρέπει να την χρησιμοποιήσει. Άλλωστε στους πανάρχαιους εσωτερικούς κανόνες ισχύει ότι ο λειτουργός οφείλει πρώτος εκείνος να είναι αγνός και καθαρός. Διαφορε-

τικά το αρνητικό αποτέλεσμα επιστρέφει εναντίον του⁴⁵. Επιπλέον ο μνημένος γνωρίζει ότι πολεμά χωρίς ελπίδα αναγνώρισης ή ανταμοιβής, διότι η αναγνώριση και η ανταμοιβή ανήκουν σε αυτόν τον κόσμο, και σε αυτόν θα μείνουν.

Ο Εσωτερισμός είναι μεν ένας πνευματικός θεσμός αλλά οι οργανώσεις που τον υπηρετούν λειτουργούν στο βέβηλο περιβάλλον των αδυναμιών και των εγωϊστικών προκλήσεων του πεπτωκότος Ανθρώπου. Είναι φυσικό, οι οργανώσεις αυτές λοιπόν, σε αντίθεση με οργανισμούς που έχουν ως αντικείμενό τους απτά, μετρήσιμα και ορατά πράγματα, να διαθέτουν στα μέλη τους πολλούς πειρασμούς εγωϊστικής ή άλλης αρνητικής συμπεριφοράς.

Ο Εσωτερισμός εμπνέεται από τον αόρατο κόσμο, λειτουργεί όμως στον ορατό. Ο επικεφαλής που θα θελήσει να διατηρήσει ανέπαφη την παραδοσιακότητα, τη μνητικότητα και την αυθεντικότητα των διδασκαλιών του, αλλά και την ορθή λειτουργία του, οφείλει να ασπασθεί και διατηρήσει τους κανόνες από τους οποίους διέπονται τα Εγρηγορότα που είναι: «κάθε θαλασσοταραχή που διέρχεται ένα Τάγμα, ενδυναμώνει, τελικά, το Εγρηγορός». Είναι σαν ένα μαγικό αόρατο χέρι να αφαιρεί τα ζιζάνια από ένα χωράφι και τα εναπομείναντα καθαρά φυτώρια να απολαμβάνουν το καθαρό έδαφος για την καλύτερη ανάπτυξή τους. Η αναφορές του Χριστιανικού Ευαγγελίου για τα ζιζάνια είναι χαρακτηριστικές.

Για να προωθηθεί το Μεγάλο Έργο, για να μπορέσει ο ζηλωτής να απολαύσει το μετασχηματισμό που του επιφυλάσσει η Μύηση, θα πρέπει να λειτουργεί εντός καθαρού Εγρηγορότος. Η σύνδεση με ένα τέτοιο Εγρηγορός, εφόσον αυτό είναι πνευματικό και όχι επίγειο, είναι εύθραυστη και ευαίσθητη σε κάθε παρεκτροπή.

Η ταυτότητα ή αυθεντικότητα διαδοχής ενός Μνητικού Οργανισμού καταδεικνύεται από τη σύνδεση με το Εγρηγορός. Αυτή η σύνδεση ε-

⁴⁵ Σε υψηλές Μνητικές Τέχνες όπως η Θεουργία και η Ιερουργία ισχύουν τα εξής: Η άσκηση της Θεουργίας προϋποθέτει ήθος, αγνότητα και πνευματικότητα από πλευράς του Θεουργού, διαφορετικά ακυρώνεται το έργο του και καθίσταται επικίνδυνη για τον ίδιο το θεουργό. Η άσκηση της Ιερουργίας δεν προϋποθέτει αγνότητα, ήθος και πνευματικότητα από την πλευρά του Ιερουργού, όμως ή έλλειψή τους καθίσταται επικίνδυνη για τον Ιερουργό, όπως και στην περίπτωση της Θεουργίας.

Πραγματεία αποκατάστασης του Ορθού Λόγου

ξασφαλίζεται όταν τηρούνται όλα τα καταδειχθέντα κατά την ίδρυσή του χωρίς ουδεμία αλλοίωση.

Η δράση μίας τέτοιας συλλογικής οντότητας στο αόρατο, όπως το Εγρηγορός έχει τρία επίπεδα:

1. Το ατομικό επίπεδο των μελών που συνδέονται
2. Η συλλογική μονάδα που δημιουργείται από τα μέλη
3. Το υπερβατικό αποτέλεσμα που επιδιώκεται ή αλλιώς το ονομαζόμενο Μεγάλο Έργο ή η αποκατάσταση του Ορθού Λόγου.

Μία ορχήστρα αποτελείται από μεμονωμένους μουσικούς, εκπαιδευμένους και συντονισμένους που προσέρχονται με τα μουσικά τους όργανα. Η ορχήστρα δημιουργείται όταν αυτοί οι μουσικοί συναντηθούν και συνεργασθούν. Για να ακουστεί όμως το μουσικό έργο απαιτείται κάτι το υπερβατικό που είναι η έμπνευση, η φαντασία η σύνδεση με τα συναισθήματα του συνθέτη του έργου προκειμένου αυτό να αποδοθεί σωστά και με μουσικούς όρους και όχι ως απλή εκτέλεση αλληλουχίας νοτών.

Ένας πολεμιστής οφείλει να προετοιμάσει το σώμα του κατάλληλα προκειμένου να ανταπεξέλθει στις απαιτήσεις της πολεμικής του τέχνης. Τη σωματική του προετοιμασία θα συμπληρώσει με την εκπαίδευσή του στην πολεμική τέχνη. Για να νικήσει όμως απαιτείται προσωπική πνευματική και ψυχική προετοιμασία που ανήκει στο υπερβατικό.

Κάπως έτσι λειτουργούν και τα Εγρηγορότα. Δεν αρκεί μόνον η παρουσία μελών και η τήρηση Τυπικών. Μόνον η ενσυνείδητη εφαρμογή τους σε συνδυασμό με την αποκωδικοποίησή τους θα επιφέρει το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα

Ένα παράδειγμα που μας βοηθά να κατανοήσουμε τη λειτουργία του Εγρηγορότος είναι ο ανθρώπινος οργανισμός. Κάθε κύτταρο στο ανθρώπινο σώμα εργάζεται με έναν συγκεκριμένο σκοπό. Το σύνολο των κυττάρων συγκροτούν τον άνθρωπο. Ο άνθρωπος είναι πνευματικός οργανισμός. Το υπερβατικό επίπεδο των λειτουργιών του εμφανίζεται διά των ικανοτήτων του υλικού-βιολογικού φορέα, προκειμένου να εκδηλωθούν στην αντικειμενική πραγματικότητα.

Ας αναλογισθούμε πως ό,τι κάνουμε εκδηλώνεται μέσω της σκέψης, του λόγου/θέλησης και της δράσης. Για να είναι η δράση υγιής πρέπει

κατ αρχήν να υπάρχει υγιής θέληση. Για να υπάξει υγιής θέληση πρέπει να υπάρχει υγιής σκέψη. Βλέπουμε ότι υπάρχει ένας συνδυασμός τριών παραγόντων που εξασφαλίζουν το αποτέλεσμα. Με τον ίδιο τρόπο, ένας Μυητικός Οργανισμός που δεν φέρει υγιείς προθέσεις στα μέλη του, που η θέληση της ηγεσίας του είναι η προβολή ή το «φαίνεσθαι» κυριαρχεί του «είναι», ή οι σκοποί του είναι ιδιοτελείς, τότε όσα Τυπικά και εάν εφαρμόσει, όσο έργο και εάν αφιερώσει σε όμορφες λειτουργίες και συνεδριάσεις, το αποτέλεσμα θα είναι μηδενικό διότι ακριβώς λόγω αυτών των παραμέτρων το Εγρηγορός του έχει αποσυρθεί. Την αποκλειστική ευθύνη για την ανίχνευση τέτοιων παραμέτρων έχει ο καθένας ξεχωριστά. Κάθε προσαρμογή ή επινόηση στη λειτουργία ενός Μυητικού Οργανισμού θα είναι πάντα ανθρώπινη. Ας θυμόμαστε πάντοτε ότι η ποιότητα ενός Εγρηγορότος είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τις προθέσεις της ίδρυσής του.

Με τον ίδιο τρόπο κάθε Λόγος που εκθέτουμε, μπορεί να είναι καταστροφικός, διασπαστικός ή θαυματουργός και δημιουργός.

Κάθε μύηση συνδέεται στενότερα με την Παράδοση και αποτελείται από γεγονότα τα οποία δεν δύνανται να είναι επινοημένα. Μεταδόθηκε εδώ και αμνημόνευτους χρόνους αδιάσπαστη στις ουσιώδεις γραμμές της και στους θεμελιώδεις κανόνες της. Μέσα της παρεισφρύνει ένα «μη ανθρώπινο» στοιχείο, απαρτιζόμενο από μία πνευματική επιρροή η οποία, πραγματοποιεί τη σύνδεση με τη Θεία τάξη. Προκειμένου, όμως, να συμβεί αυτό, είναι απαραίτητο και υποχρεωτικό να πραγματοποιηθεί σύμφωνα με τους Παραδοσιακούς κανόνες.

Το αποτέλεσμα της μυητικής διαδικασίας, της Βασιλικής Τέχνης είναι ο άνθρωπος να γίνει Κύριος Βασιλέας του εαυτού του και των επιλογών του. Να μην δρά αντανακλαστικά σύμφωνα με την επίδραση του περιβάλλοντος όπως τα όντα του ζωϊκού βασιλείου. Οι σκέψεις του, ο λόγος του και οι δράσεις του να είναι Ελεύθερες από κατώτερες επιλογές. Το Μεγάλο Έργο είναι το έργο της προσωπικής μεταστοιχείωσης. Ο λόγος του ανθρώπου γίνεται τότε Ορθός Λόγος, δηλαδή δημιουργός Λόγος. Ο Θεός δημιούργησε δια Λόγου. Διά του Ορθού του Λόγου και ο άνθρωπος αποκαθίσταται.

Μιλήσαμε στην αρχή του έργου για τα δύο φύλα. Ο πρωταρχικός άνθρωπος διαχωρίστηκε ή μάλλον οι δύο ενέργειες εντός του, αρσενική

Πραγματεία αποκατάστασης του Ορθού Λόγου

και θηλυκή, εγκαταστάθηκαν σε διαφορετικά σώματα. Μυητικός η αρσενική ενέργεια είναι εντελώς διαφορετική από τη θηλυκή. Μπορεί και για τους δύο να ισχύει η επιδίωξη της κατάκτησης του Ορθού Λόγου όμως απαιτείται διαφορετική διαδρομή από τη στιγμή που στο πεδίο που ζούμε η κάθε ενέργεια λειτουργεί διαφορετικά.

Το χαρακτηριστικό της αρσενικής ενέργειας είναι η δράση, η εκτόξευση, η επίθεση, η ενέργεια

Το χαρακτηριστικό της θηλυκής ενέργειας είναι η υποστήριξη, η υποδοχή, η άμυνα και η παθητικότητα.

Κάθε ανθρώπινο ον διαθέτει και τις δύο ενέργειες εντός του αλλά σε διαφορετικό βαθμό αναλόγως του φύλου γέννησής του.

Η επίτευξη της μυητικής διαδικασίας απαιτεί από τον ζηλωτή, άνδρα ή γυναίκα, να εναρμονίσει τις εσωτερικές ενέργειες, εις τρόπον ώστε ο άνδρας να παραμείνει άνδρας αλλά το θηλυκό μέρος εντός του να του περιορίζει την επιθετικότητα, ενώ η γυναίκα οφείλει να διατηρήσει την θηλυκή της συμπεριφορά και ενέργεια αλλά το αρσενικό μέρος εντός της να της περιορίζει την παθητικότητα προκειμένου να μην καταστεί άβουλη.

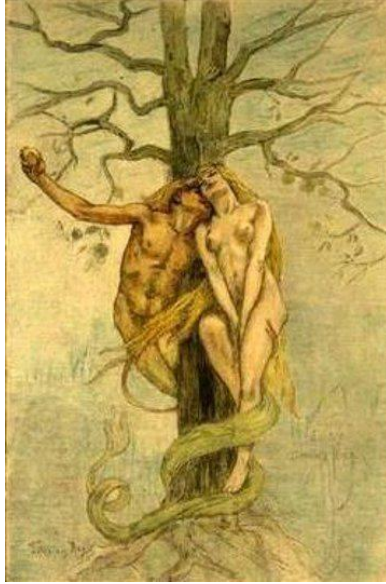
Εάν αυτή η ενέργεια, και στα δύο φύλα, δεν γίνει στον ορθό βαθμό, τότε έχουμε εκφυλισμό, του οποίου τα αποτελέσματα βλέπουμε στη σημερινή εποχή του σιδήρου. Και όταν λέμε στον ορθό βαθμό, εννοούμε την αδιατάρακτη διατήρηση των χαρακτηριστικών του αρχικού φύλου.

Η ορθή ενεργειακή συμπεριφορά των δύο φύλων επιφέρει αρμονία. Αυτήν την αρμονία που τόσο εκλείπει στις ημέρες μας ακριβώς εξαιτίας της υπερβολής στην ενεργειακή συμπεριφορά στα δύο φύλα. και όπως έγραψε ο Sebastiano Caracciolo⁴⁶, σήμερα ο άνδρας και η γυναίκα έχουν καταντήσει υβριδικά όντα. Η ισότητα έχει ευτελισθεί σε ομοιότητα με ολέθρια αποτελέσματα. Κι όμως κάθε φύλο είναι διαφορετικό και όχι όμοιο, αφού διακρίνεται σε διαφορετικές λειτουργίες. Ο άνδρας στο φυσικό και το κατώτερο νοητικό ενώ η γυναίκα στο αιθερικό και το ανώτερο νοητικό. Επομένως δεν υφίσταται ισότητα όπως την εννοούν οι περισσότεροι αλλά αξιωματική ισότητα σε διαφορετικές

⁴⁶ *Sebastiano Caracciolo (1922-2013). Επιφανής Ιταλός Εσωτεριστής. Συγγραφέας, μεταξύ άλλων του: «Η Γυναικεία Μύηση»*

Παναγιώτης Λιβιεράτος

λειτουργίες. Ή με άλλα λόγια κάθε φύλο καταθέτει τη δική του αξία και συμβάλλει με διαφορετικό τρόπο στην παγκόσμια αρμονία, και κάθε προσπάθεια μίμησης του άλλου φύλου είναι ενεργειακά, μνητικά και συμπαντικά ακυρωτική για την ολοκλήρωση της μνητικής διαδικασίας αλλά και της διαχείρισης της καθημερινής ζωής.

Η επίτευξη του Ορθού Λόγου.

Επίλογος

Όπως είδαμε και στην αρχή του έργου, ο άνθρωπος, μόνος εκ των τεσσάρων βασιλείων διαθέτει το προνόμιο του Λόγου. Λόγου Ορθού κατά την αρχική εκπόρευσή του αλλά σε διαδικασία αποκατάστασης μετά την πτώση του.

Τα βασίλεια της εκδηλωμένης φύσης αποτυπώνονται ως εξής: Ορυκτό, φυτικό, ζωϊκό, ανθρώπινο, Αγγελικό, Αρχές, Αρετές, Δυνάμεις, Κυριότητες, Θρόνοι, Χερουβείμ, Σεραφείμ, Θεϊκό.

Οι ιδιότητες του κάθε βασιλείου αυξάνονται και διαφοροποιούνται ανάλογα. Το ορυκτό π.χ. απλά μεταβάλλει τον όγκο του, το φυτικό έχει την ιδιότητα του ορυκτού συν το ότι πολλαπλασιάζεται, το ζωϊκό έχει τις ιδιότητες του φυτικού συν το ότι μετακινείται με τη θέλησή του, και το ανθρώπινο έχει τις ιδιότητες του ζωϊκού συν το ότι έχει Λόγο. Λόγο ο οποίος δεν λειτουργεί μόνον για την εξωτερική ενστίκτων όπως στο ζωϊκό αλλά λόγο ο οποίος εκπέμπει θέληση και καθίσταται Ορθός όταν είναι δημιουργός και θαυματοργός.

Επιπλέον κάθε βασίλειο εξελίσσεται στο αμέσως επόμενο και με βάση αυτήν την ακολουθία ο Άνθρωπος δύναται να εξελιχθεί στο Αγγελικό βασίλειο.

Η ίδια διαδικασία ισχύει για τη διατροφή του κάθε βασιλείου καθότι, όπως είπαμε και πιο πάνω, κάθε βασίλειο τρέφει το επόμενο του. Εδώ βρίσκεται και το κλειδί για την ολοκλήρωση του Μεγάλου Έργου και την επίτευξη της κατάκτησης του Ορθού Λόγου. Ο άνθρωπος δεν τρέφει το Αγγελικό με τον τρόπο που ο ίδιος τρέφεται από τα άλλα κατώτερα του βασίλεια. Το Αγγελικό βασίλειο τρέφεται διά των προθέσεων και των σκέψεων του κάθε ανθρώπου. Θετικές σκέψεις, σκέψεις αγάπης, σκέψεις αλτρουϊσμού και ταπεινότητας, αγνές προθέσεις έναντι των άλλων τρέφουν τις ανάλογες Αγγελικές οντότητες. Όπως και αντίθετα, αρνητικές και ιδιοτελείς σκέψεις, το «εγώ», ο εγωϊσμός, το ψεύδος, η εκδίκηση, ο φόβος τρέφουν κατώτερες Αγγελικές οντότητες με τα ανάλογα αποτελέσματα.

Η ατραπός της φώτισης απαιτεί μία εκούσια απόφαση εκ μέρους του Ανθρώπου. Έχει λεχθεί ότι «*Η βούληση να ταυτισθεί κάποιος με το Θεό*

είναι αφεαυτής μία Χάρη». Ο Blaise Pascal⁴⁷ είπε πολύ απλά και καθαρά: «Δεν θα με αναζητούσες, αν δεν με είχες ήδη βρει». Ο Άνθρωπος δηλαδή που αναζητά να αποκατασταθεί ως Θεός λειτουργός, το κάνει επειδή γνωρίζει την ύπαρξη του Ορθού Λόγου και αναζητά την υιοθέτησή του. Δεν θα αναζητούσαμε ποτέ κάτι για το οποίο θεωρούμε ότι είναι ανύπαρκτο. Η προέλευση του ανθρώπου είναι θεϊκή και αυτή τη θεϊκότητα αναζητά ο Άνθρωπος που οδηγείται στη μνητική διαδικασία. Η θεωρία της προέλευσης του ανθρώπου από τον πίθηκο είναι σύμφωνα με τον Julius Evola⁴⁸ λανθασμένη. Ο πίθηκος είναι αυτός που προέρχεται μέσω εκφυλισμού από τον άνθρωπο⁴⁹. Εάν ίσχυε η προέλευσή μας από τον πίθηκο τότε σημαίνει ότι ο Θεός θα είχε φτιάξει πρώτα τα ζώα τα οποία αργότερα θα είχαν εξελιχθεί σε άνθρωπο. Οι άγριοι επίσης σύμφωνα με τον De Maistre δεν είναι πρωτόγονοι με την έννοια του «πρώτου Ανθρώπου» αλλά εκφυλισμένα κατάλοιπα εξαφανισμένων φυλών. Σύμφωνα επίσης με τους Kohlburge, Marconi, Dacquè, Westenhöffer & Adlof ορισμένα ζωικά είδη μαρτυρούν τον εκφυλισμό των αρχικών δυνατοτήτων του Ανθρώπου. Ανεκπλήρωτες ανθρώπινες δυνατότητες εκδηλώθηκαν ως παραπροϊόντα της αληθινής εξελικτικής διαδικασίας, επίκεντρο της οποίας ήταν ανέκαθεν ο Άνθρωπος. Ο Άνθρωπος επομένως αναζητά απλά το γνωστό στην αρχέγονη μνήμη του παρελθόν του, μνήμη η οποία ανακαλείται, ενεργοποιείται και αφυπνίζεται μέσω των ανυπέμβλητων χαρακτηριστικών της Μύησης.

Ο άνθρωπος δύναται να καταστεί αυτό που ήταν στην απαρχή της εκπόρευσής του. Δύναται να αναλάβει το πνευματικό του Λειτουργήμα, εφόσον επιτελέσει τον υπέρτατο νόμο της Θυσίας. Θυσίας του κατώτερου εαυτού προς χάριν του ανώτερου.

⁴⁷ Blaise Pascal. Γεννήθηκε στο Κλερμόν-Φεράν το 1623. Ο Μπλεζ Πασκάλ ήταν ένα παιδί θαύμα. Το 1654 είχε την εμπειρία ενός μυστικιστικού οράματος, οπότε αποσύρθηκε στο μοναστήρι Port Royal και αφοσιώθηκε, παράλληλα με τις μαθηματικές εργασίες του, σε θεολογικές και φιλοσοφικές μελέτες. Πέθανε στο Παρίσι το 1662, σε ηλικία 39 ετών.

⁴⁸ Ο βαρόνος Giulio Cesare Andrea Evola (19 Μαΐου 1898 – 11 Ιουνίου 1974), καλύτερα γνωστός ως Ιούλιος Έβολα, ήταν Ιταλός φιλόσοφος, ζωγράφος, και εσωτεριστής. Εξ' αιτίας των αριστοκρατικών του αντιλήψεων θεωρήθηκε αντιδημοκράτης

⁴⁹ Βιβλίο: «Η μεταφυσική του φύλου» του J.Evola

Πραγματεία αποκατάστασης του Ορθού Λόγου

Ο ανώτερος εαυτός υπάρχει. Αναμένει τη δική μας θυσία εκείνου του μέρους που παράνομα κατέλαβε τη θέση του μετά την πρώτη απείθεια. Ο άνθρωπος τότε εκπληρώνει την αποστολή του, βελτιώνει την αύρα όλου του πλανήτη και καθίσταται Θεός Λειτουργός.

Τότε ο Λόγος του, με όποια μορφή παρουσιάζεται, θα καταστεί αυτό που ήταν κατά την απαρχή της Δημιουργίας. Δημιουργός, θαυματουργός και θεραπευτής στο πνευματικό, ψυχικό και σωματικό πεδίο, δηλαδή ΟΡΘΟΣ. Ο ορθολογισμός αποτελεί το επίγειο τέκνο του προϋπάρχοντος εντός του ανθρώπου Ορθού Λόγου. Απαραίτητος για την επίγεια ζωή του, αλλά όχι για την πνευματική.

Είθε...

«Η κατάχρηση του Λόγου παράγει τη μηδαμινότητα του Λόγου. Η συγκράτηση του λόγου παράγει τη δύναμη του Λόγου. Ο Λόγος δόθηκε στον άνθρωπο για την αποκατάστασή του, αυτός δε τον χρησιμοποιεί για να εξασθενεί, να διαφθείρεται και να εκμηδενίζεται»

Λουδοβίκος Κλαύδιος του Αγίου Μαρτίνου:
«Το πράσινο βιβλίο μου»

Βιβλιογραφία:

1. «*Η μυστική διδασκαλία του Πλάτωνα*». Σάββας Παττακός
2. «*Τυπικά και διδασκαλίες των Εκλεκτών Κοέν*». Δημ. Πολυχρόνης.
3. «*Η μεταφυσική του φύλου*». Julius Evola
4. «*Για το Ερυθρό Ρόδο και το χρυσό Σταυρό*». Jean-Pierre Guidicelli de Cressac Bachelerie.
5. «*Το Μυστήριο του Ρόδου και του Σταυρού*». Π. Λιβιεράτος
6. «*Η ιστορία του Ροδοσταυρικού Κινήματος*». Π. Λιβιεράτος
7. «*Το δένδρο του καλού και του κακού*». Μ. Αϊβανov
8. «*Καθρέπτης της Σοφίας των Ροδοσταύρων*». Daniel Mögling
9. «*Όλοι οι άνθρωποι του Μαρτινισμού*». Gastone Ventura
10. «*Μαρτινεξισμός, Βιλλερμοξισμός, Μαρτινισμός, Ελευθεροτεκτονισμός*». Gerard Encausse (Papus)
11. «*Το πράσινο βιβλίο μου. Στοχασμοί και Διαλογισμοί*». Louis Claude de Saint Martin
12. «*Οι Ροδόσταυροι*». Christopher McIntosh
13. «*Οι Χρυσοί Τέκτονες*». Churton Tobias
14. «*Γυναικεία Μήση στον Ελευθεροτεκτονισμό*». Sebastiano Caracciolo
15. «*Οι Τεκτονικοί Τύποι Misraim & Memphis*». Gastone Ventura
16. «*Αποκάλυψη Ιωάννου*»
17. «*Η Εσωτέρα Εκκλησία*». I.V.Lopukhin
18. «*Όλοι οι άνθρωποι του Μαρτινισμού*». Gastone Ventura

Τ Ε Λ Ο Σ

Άλλα κείμενα και άρθρα του συγγραφέα